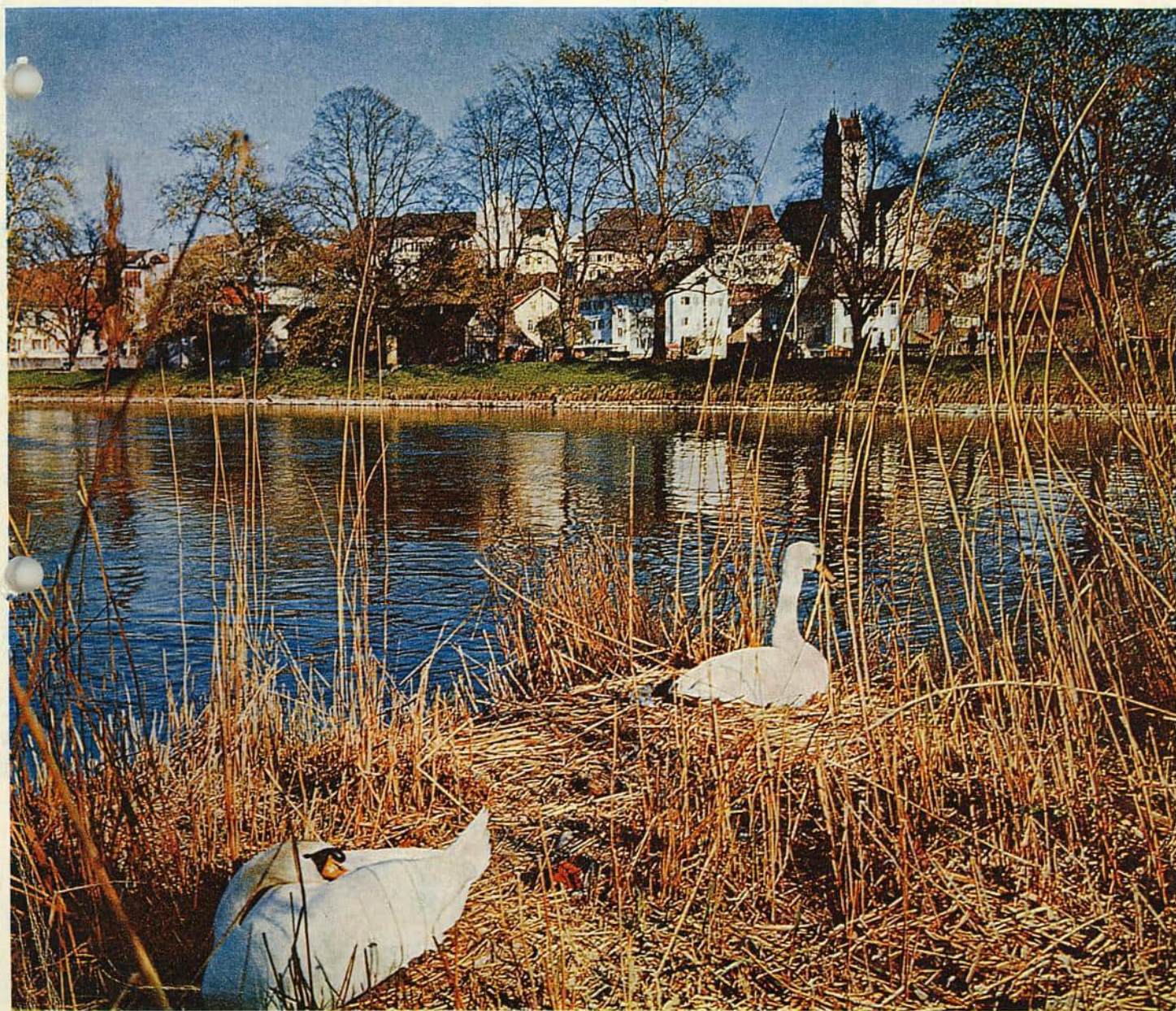

SIEMENS

NORGE

Nr. 1

Mars 1970

22. årg.

Nestekjærlighet

Edelt er mennesket,
jorden er rik.
Finnes her nød og sult,
skyldes det svik.

Knus det. I livets navn
skal urett falle.
Solskinn og brød og ånd
eies av alle.

Da synker våpnene
maktesløst ned.
Skaper vi menneskeverd,
skaper vi fred.

Den som med høyre arm
bærer en byrde,
dyr og umistelig,
kan ikke myrde.

Det er løftet vårt
fra bror til bror.
Vi vil bli gode mot
menneskenes jord.

Vi skal ta vare på
skjønnheten, varmen –
som om vi har et barn
varsomt på armen.

Nordahl Grieg

Utgiver: SIEMENS NORGE A/S.
Østre Akers vei 90, Oslo 5.

Redaktør: Eivind Kolstad.

Medarbeidere i Trondheim og Bergen:
Knut Petersen og Bjarne Lyngvær.

Kan vi - Vil vi?

Vi er nå kommet et godt stykke ut i det nye året. Dagene blir lysere for hver dag og plutselig, før en vet ordet av det, er det vår. De nydelige bjerkene på Linderud som ikke for så altfor lenge siden sto vakre med frynser av sne på seg og glitret i solskinnet, var et syn i vinterværet. Men snart . . . Snart vil knoppene på trærne briste og nydelige vil de stå der og fortelle oss at våren kommer, kommer for å åpne sommerens port.

Og denne våren er vi samlet til «ett rike». Vi er ikke delt på forskjellige plasser rundt omkring i byen, og vi går ut fra at dette vil være til gagn for oss som arbeider her, og for firmaet. Vi får bedre kontakt. Er det noe vi vil snakke med noen om, kan vi nå treffe dem personlig, i stedet for bare å ta telefonen.

Det var jo mange mennesker ansatt i vårt firma i flere år som man ikke visste hvordan så ut engang. La oss ha for oss dette: Jo bedre samarbeid, desto større trivsel! Og det beror meget på en selv. Vær hyggelig og forståelsesfull selv, så vil sikkert andre være det mot deg. Selvfølgelig finnes det på en så stor arbeidsplass som hos oss forskjellige slags mennesker. Vi er jo alle forskjellige. Noen er glade og muntre og noen innesluttete og litt «vanskelige». Men bare gå du ut fra at slik som du vil at andre skal være mot deg, slik skal nettopp du være mot andre. . . .

La optimismen få overtaket. Gløtt ut av vinduet og se på det som snart skal spire og gro. Se hvor dagene blir lysere, — og du selv også blir lysere til sinns.

Se på bjerkene, de står snart som brudepiker. Er det ikke vakkert? Skaper det ikke arbeidslyst? Husk på at det er *min* og *din* innsats som får vårt firma til å vokse videre. Og det vil vi da alle sammen. Ikke sant?

ek.

Farlig eksperiment?

Hva hender passasjerene hvis lynet slår ned i en bil? Dette spørsmål ble nylig gransket i Siemens høyspenningslaboratorium i Berlin. Resultatet var: Absolutt ingenting. For å bevise dette lot forskerne elektrisk energi av lynets styrke «slå ned» i en personbil. Hverken bilen eller de personer som satt i vognen kom til skade.

Et heftig tordenvær er for mange mennesker en meget ubehagelig og fryktinngydende sak. Riktignok hender det relativt sjelden at mennesker blir truffet av lynet. En lukket bil gir absolutt sikker beskyttelse. Selv om lynet skulle slå ned, ledes den elektriske energi til jord over utsiden av fartøyets karosseri. Bilens indre er fritt for felter og virker som et såkalt «Faraday-bur» som beskytter mennesket mot høyspenningsoverslag.

I Berlin lot man en spenning på to millioner volt slå ned i personbilen. Det eneste urovekkende ved eksperimentet var den enorme larm som oppsto. Det viste seg imidlertid at larmen fortonet seg meget svakere for dem som satt inne i bilen enn for dem

som sto omkring — i betryggende avstand naturligvis.

Man anbefaler likevel å stoppe sin bil når det er fare for at lynet kan slå ned. Skrekken ved evt. nedslag vil ellers kunne føre til farlige situasjoner og feilreaksjoner.

I Berlins høyspenningslaboratorium kan man også vise hvordan en trestamme regelrett eksploderer ved lynnedslag. Slike forsøk hører imidlertid til teknikernes avkobling. Laboratoriets egentlige oppgave består i utvikling og prøving av elektriske høyspenningsapparater. Således kan man f. eks. konstatere hvordan en høyspenningsbryter forholder seg under forskjellige værforhold. Andre forsøk med overspennings-beskyttelsesapparaturl viste at selv ikke TV-bildet vaklet da et lyn slo ned i en høyspentlinje i umiddelbar nærhet av huset. Beskyttelsesapparaturl leder herunder hele energien til jord, uten å forvolde noen som helst skade på huset.

Fri

GODT GJORT

Per Moen.

Forslagsvirksomheten ved S/T i 1969 ga følgende tall: Innkommet totalt 108 forslag, av disse premiert 62 forslag. Av disse forslag har én mann æren av 15 — nemlig Per Moen. I tillegg har samme mann fått ekstra premie for årets beste forslag.

I 1969 ble det innført premie for høyeste sammenlagte premiesum (Årets beste forslag trekkes her fra). Hvem andre enn samme herr Per gikk av med 1. premie også her!

Denne prestasjon fortjener litt omtale, og vi vil herved presentere Per Moen for leserne. Vi finner ham i maskinverkstedet på Sterkstrømfabrikken. Hans signalement og vita:

Trønder, 35 år, mørkhåret, høy og skulderbred. Kort sagt «tøff», — men alltid smilende og blid.

God faglig bakgrunn:

Yrkesskole (Jern og Metall, maskinreparatørlinje), 3 år teknisk aftenskole og 14 år verkstedteknisk praksis. Ansatt hos oss august 1965.

Per Moen arbeider som prøve- og verktøymaker.

— Først Per — litt om forslagsvirksomheten. Hvordan ser du på den?

— Jeg mener den er et positivt element i bedriftens daglige liv. Positivt på den måten at bedriften kan dra nytte av de ansattes erfaring, skapertrang, vilje til effektivisering. Ressurser som ligger latent hos en arbeidsstokk, kan frigjøres og nyttiggjøres. Det er også meget stimulerende for den ansatte å få en påskjønnelse for sine ideer. Så jeg vil fortsette å sende inn forslag.

— Ingen mangler ved nåværende ordning?

— Vel, jeg kunne tenke meg en revurdering av statuttene når det gjelder fordeling av netto innsparing, premieberegning osv. Dette har jo også vært tatt opp i Bedriftsutvalget.

— Men, på tross av eventuelle mangler, hvordan tror du interessen hos andre ansatte er?

— Interessen for å sende inn forslag er for oppgående. Det sees jo av antall innsendte forslag også. Dette skyldes vel det arbeid som Bedriftsutvalg og Avdelingsutvalg har gjort for å få en så effektiv forslagsvirksomhet som mulig. Likeså at forslagskomitéen har rasjonalisert arbeidet slik at behandlingstiden pr. forslag er redusert.

Men Per Moen er ikke bare opptatt av sitt daglige arbeid — og forslag. Han er for tiden nestformann i verkstedklubben, likeså medlem av Bedriftsutvalget.

— Foruten det vanlige (el. daglige) tillitsmannsarbeid er det spesielt samarbeidsspørsmål, opplæring og rasjonaliseringsarbeid jeg er opptatt av. Jeg tenker på samarbeid mellom hver enkelt, ansatte og ledere, avdeling og avdeling osv. osv. Vi har jo i dag en rekke muligheter (fora) hvor vi kan øke samarbeidet. Problemet er å få folk interessert, samarbeide på en riktig måte, og benytte de muligheter som er gitt.

Opplæring er det viktig å være oppmerksom på. Vi må få en fornuftig tilrettelagt og systematisk anlagt opplæringsvirksomhet. Spesielt viktig er dette for nyansatte, men kravet til voksenopplæring er også stigende.

Rasjonalisering og effektivisering er viktig, men det må ikke drives så langt at antall arbeidsplasser minskes eller at menneskelige hensyn tilsettes. Samtidig må de ansatte få sin rettmessige og rimelige del av nettogevinsten ved slike tiltak.

— Dette var jo litt om spørsmål som rører seg på bedriften, men hva med fritiden?

— Vi er jo heldige her i Trondheim som har Siemens-laget, men jeg skulle ønske at langt flere var klar over muligheten til kontakt og avkobling i dette laget. Det har så lett for å bli en «lagdeling», funksjonæransatte på fabrikkgulvet. Men det er opp til hver enkelt å rette på dette. Likeledes skulle jeg ønske mer kontakt med andre «Siemens-lag», Oslo — Bergen etc., ja utlandet ved gjensidige besøk, idrettsarrangement, festligheter, omvisning osv. Denne gjensidige kontakt tror jeg er meget positiv. Man blir kjent med hverandre, utveksler erfaringer. Man blir mer Siemens-familie.

Muligens blir SIEMENS-BLADET benyttet for lite som et kontaktskapende organ. Det blir for mye avansert teknisk stoff enkelte ganger.

På den idrettslige front kan vi for uinnvidde fortelle at Per Moen har drevet som aktiv idrettsmann i Ranheim Idrettslag. Fryktet fri-idrettsmann, terreng- og stafettløper. Han har deltatt i Holmenkollstafett, Olavsstafetten og Fjellseterstafetten m. a.

Som familiemann og husbygger er det vel blitt mindre tid til idrett de senere år. Men fisketurer i fjellet, camping- og badeliv drives når anledning byr seg.

Noen ord til slutt:

— Jeg håper vi klærer oss i dagens konkurranse, at firmaet vokser, — at vi alle medvirker til et godt samarbeid. Og med gjensidig respekt for hverandres standpunkter, slik at vi alle trekker i samme retning. Da tror jeg Siemens vil bli en god og sikker arbeidsplass.

Hat.

Kontorlandskapets gleder og sorger

Vår avholdte og betrodde medarbeider fru N.N. skulle forleden ta en viktig rikstelefon til skilsmissekontoret i sin manns by. Hun sitter midt i et kontorlandskap, omgitt av ca. 15 nysgjerrige «lyttere». Det er simpelthen umulig for henne å føre en privat telefonsamtale om et «kinkig» emne, uten at en hel flokk interesserte tilhørere spisser ører. I dette tilfelle satte hun pris på ikke å ha noen «øyenvitner» av noe slag.

Hun funderte på hvordan hun skulle løse floken; det bortfalt at hun ringte hjemmefra om aftenen, for da var jo skilsmissekontoret stengt. På lørdager og søndager gikk det heller ikke an å ringe, da kontoret da også var stengt. Det var ingen vei utenom: hun måtte ringe i sin kontortid. Fantest det ikke et eneste rom i hele skyskraperen hvor man kunne ringe uten å ha tilhørere? Jo, det fantest et rom i kjelleren, arkivrommet, som pleide å stå ulåst om dagen; og hun visste at arkivaren var borte på kantinen når han tok sin lunsj.

Fru N.N. følte seg lettet og bestilte sin rikstelefon på normal måte over sentralbordet, med beskjed om at dette var en samtale som måtte belastes henne privat, og at hun skulle ta telefonen i arkivrommet i kjelleren, for der var det jo sikkert ikke noen som kom.

Nå begynner det å bli dramatisk: Mens fru N.N. står og forklarer sine problemer og bekymringer for en lydhør embetsmann i den andre enden av tråden, går døren plutselig opp og inn kommer firmaets ene direktør X, fulgt av en utenlandsk-talende herre. Begge herrer hilser høflig, om enn en smule forbausset. Og før hun har fått sukk for seg, kommer også direktør Y inn, fulgt av moderselskapets direktør. Direktørene X og Y var på befaring med 2 utenlandske gjester for å vise dem rundt i det store nybygget, fra kjeller til topp. De to sist ankomne herrer hilser med stor høflighet på fru N.N., som nervøst klamrer seg til telefonrøret og prøver å beherske seg så godt hun kan i denne fortvilte situasjonen. Men akk! Hun begynner å stotre og stamme i sine forklaringer til skilsmisse-embetsmannen, og enhver vil forstå at hun helst ønsket seg dit hvor pepper'n gror! Til slutt ble hun så forfjamset at det hele endte i en eneste forvirring. Embetsmannen sa da at det var umulig å skjønne noe av denne samtalen, og at det eneste hun kunne gjøre var å komme til hans kontor personlig og snakke om tingene.

Fru N.N. ga seg da over, og det hele endte med at hun måtte ta to av sine feriedager for å få ordnet dette. I telefonen var det i hvert fall håpløst å få sagt det hun skulle i den situasjon hun befant seg. Dette kostet henne både tid og penger, men ved å reise fikk hun da forklart seg uten at noen andre kunne høre henne.

Ja — ja, kontorlandskap har både gleder og sorger, det får man si!

—n.

Kan De svare på dette?

1. *Hvilken farvebetegnelse bruker vi om flater som absorberer alle innfallende lysstråler?*
2. *Hva heter William Heinesens siste bok utkommet på norsk?*
3. *Ble Osebergskipet gravet frem i dette århundre?*
4. *Har russisk flere kjønn enn nynorsk?*
5. *Hvilket pseudonym opererer den berømte kriminalforfatteren Quentin Patrick av og til under?*

Se svar på side 29.

Juletreffesten for barn 1969

Gjestene banket snøen av seg i garderoben, friggjorde seg fra pels og ulne plagg. Rettet på slips og hår i lysenes forsonende skjær og strømmet til festsalen hvor juletreet hilste dem velkommen.

Store søkende øyne — et barn der inne i lyshavet lar øynene hvile på den store stjernen på juletreet, trygt forankret på morens fang. En myldrende masse av travle barn hopper og danser forbi henne, hun enser dem ikke. Hennes opplevelser ligger ikke i de store gryter eller de dekkede bord. Nei, hun finner sin verden her i Handelsstanden ved juletreet, hvor farger, bevegelser og glitter fyller hennes hele jeg. Hun er stum, for synet registrerer mer enn den lille hjernen kan tukte.

Kanskje burde vi stoppet her, kanskje er barnets innlevelse så stor i denne lille opplevelsen at det er galt å snyte det for den. Et øyeblikks hvile ved juletreet er trolig en julegave mer verdifull enn mange pakker med rart i. Det finnes øyeblikk i livet som brenner seg så fast i sinnet at de aldri kan viskes ut. De kommer like uventet som stjerneskjudd, og de forsvinner like brått.

I år er det tiende gang vi feirer juletreffest for barn i Siemens, og interessen er like stor nå som før. Onkel Harald er nå blitt en kjærkommen gjest til Siemens juletreffest. Han blir mer og mer populær både blant de voksne og barna. Han har gjort det hele til en familiefest, som kanskje vi voksne setter aller mest pris på. Vi voksne har alle behov for utfoldelse sammen med barna, og onkel Harald ga oss full anledning til det. Koselig hadde da også alle det til gagns, med et program som var like allsidig som variert sammensatt, og som onkel Harald baødt sammen med humor og treffende kommentarer.

Etter gang rundt juletreet marsjerte barna ned til en annen festsal hvor det var dekket bord med kaker og brus. Det var en fornøyelse å se hvor fort barna fant seg til rette rundt bordene under onkel Haralds ledelse.

Larm betraktes som et av menneskenes avfallsprodukter — av og til må vi distansere oss fra den for å oppnå stillhet. Stillhet er vel nettopp å oppleve noe. Stillhet er kontakt med det opprinnelige, kanskje det fullkomne øyeblikk, og når en sitter i en sal hvor innpå 200 barn koser seg med brus og kaker og allikevel opplever stillheten, må en betrakte stillhet som mentalhygiene.

Kunnskap finnes ikke bare i bøker — det fikk vi bevist ved at en del piker i alderen 8—14 år fra

Hermes turngruppe ga oss den beste oppvisning i kroppsbeherskelse. Det var imponerende å se hvordan disse unge pikene kunne beherske kroppen under de vanskelige øvelsene som ble vist.

En annen form for overskudd av livsglede og livskraft som både er varierende og fengslende, er dans. Det unge paret på 10 år ga oss et fargerikt innslag med sine kunstferdige skritt og bevegelser.

Igjen samlet onkel Harald barna til sang og lek, og stemningen var på topp. Barnas begeistrede uttrykk viste med all ønskelig tydelighet hvor populær juletreffesten er. Til slutt kom Julenissen og delte ut poser, til barnas store glede.

Aage Runsjø

Trafikken er mest skyldig i luftforurensningen

Luftforurensningene er vår tids landeplage. Den forurensede luften inneholder bl.a. kulldioksyd, støv og aske. Undersøkelser utført av USAs helseråd og Verdens helseorganisasjon har vist at veitrafikken har stor skyld, idet over 40 prosent av luftforurensningene kommer fra den motoriserte trafikken. Avgassene inneholder bl.a. kulldioksyd som slippes ut i atmosfæren. I tabellen er tallene for Vest-Europa og USA slått sammen og så fordelt på biltrafikken, industrien og varmeinstallasjoner med deres andeler i luftforurensningen.

På påskferie til Tyskland og Benelux

Av Henning Goborg

Min venn, forfatteren Odd Børretzen, har i en av sine bøker beskrevet vikingenes underlige skikker og særdeles vikingenes etterkommere — nordmennene i dag. Han nevner der vår underlige trang til å følge etter snøen, isen og kulden oppe i fjellene etter at den så smått har begynt å vike for vårvarmen nede på de lavere deler av landet vårt. Det merkelige er at denne galskap tar til etter at vi har vært nedfrosset i bortimot 6 måneder av året.

Da jeg ikke er belemret med så altfor mange «forbindelser» eller kamerater som har hytte, og da høyfjellshotellene vanligvis er «booked» av sine tidligere gjester fra år til år, blir mulighetene for påskeferie i Norge færre og færre. Som gammel Wandervogel faller det meg derfor meget lettere og naturlig å se meg om etter andre mål på kartet. Jeg traff min kone i vandrerbevegelsen, og vi må vel derfor regne med at våre barn har ekte globe-trotterblod i sine små årer. Alle forutsetninger skulle således være til stede for å kunne utnytte vår lange påskeferie til en real rundreise på kontinentet.

For endel år siden svermet jeg sterkt for Middelhavets strender og livet blant folket der, ja jeg puslet faktisk nesten med den tanke at det måtte være deilig å slå seg ned som pensjonist på Capri når dagens strev endelig var slutt hos Siemens for godt!

Men tilbake til påskeferien . . . Hvis man ikke vil bruke fly, blir det for langt til Middelhavet. Hvorfor ikke forsøke de «nære ting». Norge ser vi jo nok av hele året, så skal det bli noe avveksling så ligger båtene sydover svært beleilig til.

Med båten til Danmark blir det billigst og så får man en deilig dagstur gjennom dette vennligsinnede land hvor man alltid føler seg hjemme. Hvis man heller vil spare en dag av ferien, kommer man lenger ved å ta båten til Kiel.

Vi Siemens-folk føler oss i grunnen på en spesiell måte hjemme i Tyskland også. Man aner den grundige organisering — hver mann sin jobb — orden i sakene. Skilt og trykksaker i stil med Send-schein og andre tyske formularer på våre kontorer. Men de av oss som ikke tidligere har forbundet Tyskland med annet enn krig, vil bli behagelig og forunderlig overveldet av den allestedsnærværende atmosfære av vennlighet, gjestfrihet og høflighet. Nettopp slike ting som er i ferd med å bli mangelvare hjemme i vår nordiske is- og steinverden, hvor vi er mer opptatt av å klikke oss sammen, slik at

en enslig vandrør får sitte der med sine vandringsstav. Ikke slik i Tyskland. Enhver person blir behandlet med den samme oppmerksomhet, og man føler seg alltid velkommen.

Vel i land strømmer en tilsynelatende lang karavane av N-biler sydover. Senere blir de mer og mer sjeldne å se. Ferden går til å begynne med langs Tysklands nordlige kyst, og de av oss som har fantasi vil muligens bringe i erindring at på denne kyst falt vår sagnomsuste landsmann Peter Wessel Tordenskiold i en duell — om enn dette foregikk noe lengre øst.

Etter å ha smakt litt på autostradaene og latt sine 50 hester løpe for fullt en stund, kommer man gjerne på den tanke at det også er passasjerer med i bilen som kanskje har livsfornødenheter. Hva med en frisk skummende øl, en is eller en Coca-Cola f. eks. Jo passasjerene er som regel alltid med på en slik avstikker på et eller annet koselig vertshus eller kro.

Før jeg går videre vil jeg nevne at mitt reisefølge i de senere år foruten min ærede frue og datter også har bestått av mine noe over 70-årige foreldre. Jeg vil spesielt nevne dette. For dette er nemlig en enestående anledning til å glede sine noe eldre foreldre. De setter stor pris på å komme ut litt, og de felles opplevelser på en slik turné fra landsby til landsby gjennom Europa er som en kostbar skatt, som man kan leve lenge på — også senere ved å gjenoppleve reisens mangeartede opplevelser i tankene. Og en slik «man-to-man»-prat som en far og sønn kan få over en herlig tysk øl om kvelden i et eller annet Gasthaus i en eller annen landsby, som man aldri før har hørt om, har en verdi som ikke kan måles med vanlige mål.

Som gamle reiseledere hadde min kone og jeg naturligvis innrettet turene slik at alle deltakere ville få det optimale ut av turen — både innholdsmessig og økonomisk. Kort og godt: Reiselengde pr. dag: ca. 300 km, med stopp så ofte som passasjerene ønsker det (is, øl eller Cola). Rolig og harmonisk frokost hver morgen med god tid til å våkne, slik at start kunne skje ca. kl. 10. Stopp for formiddagsøl ca. kl. 12. Middag på et interessant og koselig sted til den spisetid som gjelder i det landet som vi besøker. Stopp for en spasertur eller strekking av beina hvor det måtte finnes severdigheter.

Min kone skjøtter alltid jobben som kartleser på en hurtig og effektiv måte, studerer reiseleksika med lokalkjennskap fra sin mangeårige forlagskon-

sulentvirksomhet, slik at det ikke finnes den detalj som vi går glipp av i de byer og steder som blir inntatt. Likeledes ber hun alltid vår pratsomme datter om å holde munn i de kritiske kryss hvor vi må konsentrere oss.

Om det er slitsomt å sitte i så mange timer sammen i en bil? Nei hvorfor det? Min datter Gry og min mor konkurrerer om hvem som ser dagens første ku f. eks. Eller hun synger «Ole har en liten bil» og vi andre stemmer i og synger sammen med henne, og jeg blir kanskje sentimental og synger «Sul mare Lucia» eller «La strada n'fosa», slik at jeg holder meg våken hvis landskapet skulle være noe ensformig. Og så når vi nærmer oss det magiske klokkeslett 16, når frihetsklokkene kimer hjemme hos Siemens, da har min datter det ærefulle verv å finne dagens overnattingssted. Det kan jo ta en times tid. Men etter en lang dags biltur får vi likevel god tid til å se litt nærmere på stedet om kvelden.

Vi regner ca. 100 kr. pr. dag pr. par for dagens måltider samt for overnatting. I Tyskland ca. 20 DM — eller ca. 40 kroner — for overnatting enten på billig hotell, Gasthaus eller privat overnatting, som finnes overalt. I Holland kan man regne med omtrent de samme priser. Den eneste iøynefallende forskjell på privat innkvartering er at de hollandske soveværelser er uten oppvarming, slik som i Storbritannia, mens de tyske har oppvarming og er derfor mer behagelige i påsken.

Det er to turer som egner seg særlig godt for oss. Enten å reise rett vest og ta en reise gjennom Holland, eller å dra lenger syd til Rhindalen og Moseldalen og videre gjennom Luxembourg og Belgia. Begge turer har sin charme.

Holland tar smilende mot oss, og man aner Vincent van Gogh i landskapet. Ennå liver enkelte vindmøller opp i landskapet. Vi besøker blomsterauksjonene i Alsmer, miniatyrbyen Madurodam, fiskerlandsbyen Volendam hvor innbyggerne fremdeles går i nasjonaldrakter. Karene formelig koser seg i sine vide ballongbukser og tiden står stille, som om vi fremdeles levde på Rembrandt van Rijns dager. Men serveringsdamene på restaurantene er moderne og effektive i sine nasjonaldrakter og serverer i et tempo som ville være et mareritt for en norsk kelner, og de snakker alle internasjonalt kjente språk. Og hvilken flyndre! Ja en gourmet ville ikke bli skuffet i Holland. Fisken i Volendam er verd hele turen. Eller ta en tur innom en hvilken-somhelst liten restaurant med hver sin spesielle lokalkoloritt.

Hollenderne er på mange måter svært lik oss, men språket er noe vanskelig å tilegne seg, selv om det

virker som en blanding av tysk, engelsk og norsk med noen underlige halslyder i tillegg.

Blomsterutstillingen i Keukenhof må oppleves. Så mange tulipaner av så mange typer ville en ikke tro fantes, og selv om en mann ikke akkurat reiser rundt for blomstenes skyld, må man faktisk innrømme at det var interessant og vakkert.

Ved demningen (Afsluitdijk) som sperrer IJsselmeer (tidl. Zuidersee) gresser hundrevis av sauer, og man synes uvilkårlig litt synd på de stakkars hollenderne som ikke har vett på å lage fårrikål.

— — —

Den andre turen foretas helst med kursen til Rhindalen først, med besøk i Drosselgasse i Rüdesheim og deretter landsby etter landsby nedetter hele Rhinen. Det er så koselig at det må oppleves. Overalt ser man det flittige tyske folk i sitt daglige virke på vinmarkene eller i sine håndverk. Man blir slått av hvor effektivt de utnytter tiden. Hvis de ikke direkte holder på med et bestemt arbeide, sitt spesielle håndverk, så utnyttes tiden av alle til pussing og reparering og vedlikehold. Hele miljøet virker litt gammeldags med den gamle gode yrkesstolthet, men resultatet vet vi alle er et økonomisk veltilpasset Tyskland. Man blir sannelig påvirket av denne effektivitet.

Det er en rekke interessante steder hele veien, og en ting som alltid har hatt min spesielle interesse er

Slottet Burg Eltz.

Riddersalen i Burg Eltz.

middelalderborger. Ved Karden ved Mosel tok vi en halv times skogtur til borgen Eltz. Den lå der majestetisk inne i skogen og ruget over sine historiske minner. Den har vært i samme families eie siden år 1157, altså i vel 800 år. Jeg gikk med ærbødighet gjennom disse saler.

Når man går gjennom en slik borgs storslagne værelser med uerstattelige verdier og minner om en nasjons storhet får man selv delta på en måte i denne herlige følelse av adelskap og dyktighet, og man undrer seg over hvorfor man til daglig lar seg drive av mas, press, stress og liknende. Hvor fristende ville det ikke være å skifte over til fjærpennen og signere et gulnet dokument med våpenet med løven på sølvatten i stedet for å la seg drive av en bunke papirer og restordre i en tid hvor selv små uvesentlige saker har slik bråhast.

Selv om en slik borg kanskje har noe krigersk over seg, føler man seg i våre dager fredelig til sinns i disse ærværdige omgivelser. I sin tid besto familien av ca. 40 personer med en stab av kanskje bortimot 100 tjenestefolk. Det var som en hel liten landsby i ett hus, og det kunne sikkert hende litt av hvert på et slikt sted. Hele vinteren var borgen avsondret fra det øvrige land. Noe upraktisk kanskje, men så deilig avslappende for en besøkende i våre dager.

Arkitekturen og kunsten på stedet setter mangen en interessert i begeistring.

Så går turen videre nedover Moseldalen. Vi nyter de herligste retter. Villsvin, Eisbein, hjort og mye annet. De *kan* lage god mat i Tyskland, og den er billig og rikelig i sammenlikning med den norske. Drikkevarene er også billige, og den oppmerksomme betjening gjør hvert besøk til en feststund.

Så sneier vi innom Luxembourg. Kjører langs grensen mot Tyskland (også kalt La petite Suisse Luxembourgaise) — eller det lille luxemburgske Sveits. Det er en egenartet idyllisk ro i dette landet. Grensen mot Belgia er ikke markert og du kan kjøre en times tid uten å vite i hvilket land du egentlig er!

Fra Belgia til Tyskland igjen — og grensevokterne der gidder ikke så meget som å lette på øyelokkene. Man kunne såvisst hatt bilen full av gullbarrer eller hasj uten at det ville vekke dem opp av dvalen. Så det er fred og harmoni i alle de trakter som tidligere var dystre brennpunkter i Europas historie.

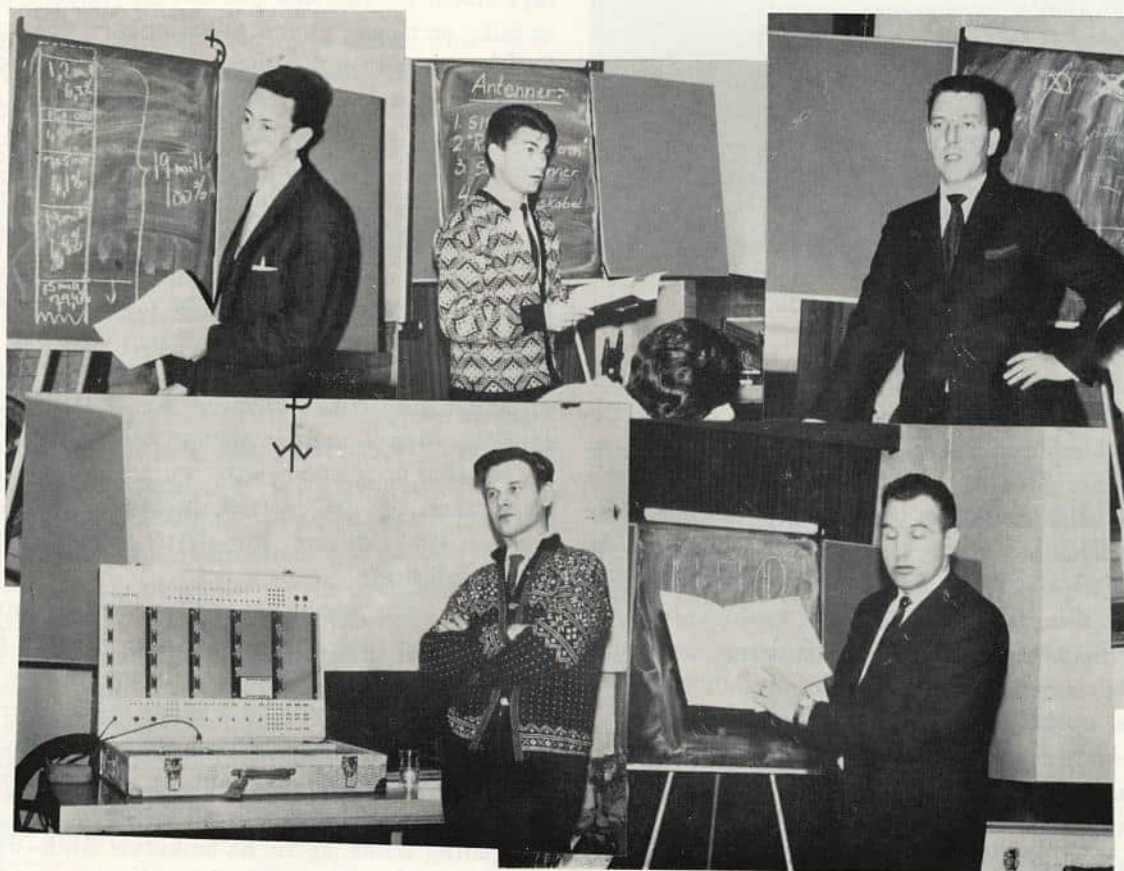
Stikker man innom baren på de lokale hotellene kommer man straks i gemyttlig prat med den lokale befolkning og det er lutter velvilje og kos hele veien nordover med et utall av koselige opplevelser.

Med de hyggeligste erfaringer stevner man så nordover igjen, overbevist om at Tyskland og Benelux er reiseland som er verd å besøke.

Egentlig skulle jeg vel ha beskrevet Rhin- og Moseldalen og den egenartede skjønnhet hvormed disse elver slynger seg i mangfoldige buktninger, omkranset av vinberg og landsbyer og med borger som vaktårn. Likeledes skulle jeg vel omtale den perlende friske vin som man for en gunstig pris kan leske seg med; men det ville fylle en lang og mer omfattende artikkel, og jeg vil heller appellere til lesernes fantasi og anbefale en slik reise av og til, for å oppleve det selv. Om ikke annet vil man i alle fall oppleve vennlighet og høflighet i trafikken og hensyn til andre bilister, uansett om man kjører i 50 eller 150 km i timen. Det opplever vi ikke så ofte her på berget.

Stoff til neste nummer av avisen må sendes redaksjonen innen 25. april 1970. Manuskripter må være maskinskrevet og fristen overholdes! Takk.

Fra salgsmøtet på Voss 6.-8. januar 1970

Foredragsholdere fra Region Vest.

Gismervik ønsket velkommen til møtet og presierte den betydning og det ansvar vi i fellesskap har fått ved den nye organisasjonsform, og uttrykte ønsket om et godt samarbeid internt i regionen, samt med de øvrige enheter i Siemens.

Slaatsveen orienterte om organisasjonen på Markedsseksjonen og M-seksjonens samarbeidspartnere.

SE-avd. Ruud-Johansen's orientering om en rekke nye produkter både begeistret og sjokkerte. Regionens aksjonsgrupper er imidlertid klar til å ta fatt på disse nye, interessante oppgaver.

Gylt presenterte en del nyheter på belyningsfronten for oss. Til dels sterkt etterlengtede produkter.

Risberg orienterte om sikringsmateriell, Osram, målere etc.

G. Hansen informerte om våre nye muligheter,

og om produkter fra fabrikken i Trondheim på høyspentområdet.

Alfheim gikk på meget illustrativ måte gjennom det økonomiske forhold, med utgangspunkt i omsetning — fortjeneste — kostnader, og ga et klart bilde av betydningen av en god økonomisk overvåking av vårt arbeid.

Et innlegg om moms kommer sikkert vel med, nå etter skattereformen.

Falch la frem en del momenter til ettertanke vedr. lager-bestillingsproblemer, og la spesiell vekt på å få beskjed i tide om aktiviteter — nyheter som krevet reaksjon m.h.t. innkjøp og lagerplass. Samarbeidet Stavanger/Bergen må bedres for å få best mulige innkjøp.

Øksnevad ga en teknisk orientering om Simatic og en påvisning av de muligheter denne teknikk kan gi oss. Dette var et interessant innlegg.

Foredragsholdere fra Siemens, Oslo og Trondheim.

Søreide hadde en rask og effektiv gjennomgåelse av system S 403.

Moldestad gjennomgikk til slutt vårt program på svakstrømsektoren.

Arrangørene takker for en god innsats av våre tilreisende spesialister, som alle tilførte oss godt stoff.

Salgsmøtet, som var fullpakket av stoff, ble interessant og travelt.

Falkenberg avsluttet 3 nyttige dager på Voss med å presirere betydningen av å presentere vårt firmas policy på en representativ og ensartet måte gjennom vår vei for arbeidet i markedet.

Direktør Falkenberg takker deltagerne.

Osram den eneste som produserer lysrør i Norge

— Importen av vanlige lyspærer er øket i den senere tid, og konkurransen på det norske markedet er derfor skarpere enn noen gang, men vårt arbeide med rasjonalisering og effektivisering pågår for fullt, og vi har bl.a. øket hastigheten betydelig ved våre produksjonsgrupper i Drammen. Dette har igjen ført til at vi har kompensert forkortelsen av arbeidstiden og møtt den skjerpede konkurransen, og derfor oppnådde vi et godt driftsresultat også siste år, heter i det i fjorårsberetningen fra Osram-Fabrikken A/S.

Totalomsetningen av lyspærer her i landet har økt ubetydelig det siste året, det samme gjelder salget av lysrør, mens damplamper viser jevn stigning. Osram-Fabrikken i Drammen er stadig den eneste i landet som produserer lysrør, og det siste året tok den også i bruk helt nye maskiner for produksjon av krone- og mignon-lamper.

— Fabrikken i Drammen leverer nu ca. 9 millioner lyspærer årlig til norske forbrukere og dekker ca. 40 % av markedet, sier adm. direktør Gunnar v. T. Lampe. — Og med stadige moderniseringer og nyanskaffelser kan det trygt sies at den er blant Europas mest moderne på sitt område. Produksjonen omfatter i alt ca. 400 forskjellige lampetyper med stort og smått.

— Norske lyspærer er altså stadig blant de beste?

— Det må vi ha lov til å hevde.. Vi innførte i fjor en såkalt 24 timers test, som innebærer at lyspærene blir liggende i 24 timer før de etterkontrolleres og automatpakkes. Dermed sikrer vi oss mot at lyspærene trekker luft ved små molekyllære lekkasjer, og vår fabrikk er en av de få i verden som gjennomfører denne ekstra kontroll. I tillegg har vi elektronisk kontroll av lampene under produksjonen, og vi er nu kommet så langt at reklamasjoner nesten ikke forekommer. Og det er jo interessant når man tenker på den store produksjonsmengden.

— Mye nytt på området?

— Vi har lansert en såkalt festbelysning i farver til innendørs bruk, dessuten har vi tatt opp nye lysrørstyper — en spesielt tilpasset hjemmene med lysfarve meget lik glødelampen, en annen for bruk i dagligvareforretninger. Vår serie av høyfjellsoler er utvidet til i alt 5 forskjellige typer, og vi har lansert en ny speilbelysning. Av nye lyskilder kan også nevnes en natrium høytrykks damplampe og farvekorrigerte kvikksølvdamplamper, som bl.a. vil kunne gi bedre veibelysning. Videre kvikksølv-metallhalogendamp-lamper, som er spesielt egnet for flomlys-anlegg på idrettsbaner etc.

— Hva med den norske lyskultur?

— Den blir stadig bedre, selv om utviklingen kanskje burde gå litt raskere. Vi merker en tydelig tendens til økt bruk av høyere wattstyrker i hjemmene, men fremdeles er det klart at det er for svak belysning i altfor mange norske hjem, bl.a. på kjøkenet og andre arbeidsplasser, i trapper og boder. Mange tror kanskje at de sparer betydelige mengder strøm og penger ved å bruke lyspærer med lave wattstyrker, men her er det bare snakk om ører. Når vi vet at bedre belysning kan bidra til å redusere hjemmeulykker og skape en hyggeligere atmosfære, er det verd det beskjedne utlegget.

— Får vi stadig mer og bedre lys?

— I næringsliv og industri er man mer og mer blitt klar over hvilken betydning og innflytelse belysningen har på produktiviteten. Det merker vi særlig når det gjelder nyanlegg, men også for eldre industribygg begynner det å bli stadig større interesse for å forbedre lysforholdene. Informasjonsvirksomheten på disse felter er viktig, og det er gledelig å se hvilken oppslutning det har vært om vår brevserie om lysteknikk, sier direktør Lampe.

Det er ikke noen oppfinnelse av dikterne at hjerte rimer på smerte.

DEN NORSKE HANDELSFLÅTE

Den norske handelsflåte utgjorde ved årsskiftet 2 912 skip på tilsammen 18 620 000 tonn brutto, og det er en tilbakegang på 66 skip og 663 000 tonn siden forrige årsskifte, fremgår det av en årsoversikt utarbeidet av Det norske Veritas over utviklingen av de nordiske lands handelsflåte i 1969.

Det er første gang siden 1935 at statistikken over den norske handelsflåte viser en nedgang fra foregående år — da bortsett fra krigsårene. Årene etter krigen har alle vært preget av store økninger i den norske tonnasje i takt med veksten i den øvrige verdensflåte. Etter å ha økt med ca. 10 millioner tonn brutto på 10 år fra midten av 50-årene, var veksten i 1967 på hele 2 millioner tonn brutto, for så å bli redusert til vel 300 000 tonn brutto i 1968; den svakeste økning på mange år, hovedsakelig på grunn av skipssalg til utlandet. Denne utvikling fortsatte i fjor og førte altså til en reduksjon på 663 000 tonn brutto i den norske handelsflåte i løpet av 1969. Hele denne reduksjon falt imidlertid på første halvår, slik at annet halvår viser balanse mellom tilgang og avgang.

Det ble i fjor levert 138 nybygninger på ialt 1 479 000 tonn brutto til norske redere. Derav var 87 skip på 512 000 tonn brutto bygget ved norske verksteder — mer enn noen gang tidligere. Når den norske handelsflåtes tonnasmengde likevel sank i 1969, skyldes det i første rekke salg av skip til utlandet. I 1969 ble ikke mindre enn 197 skip på tilsammen 2 159 000 tonn brutto — hovedsakelig tankskip — solgt til utenlandske redere, og det er også rekordtall. Til sammenligning kan nevnes at tilsvarende tall for 1968 utgjorde 189 skip på i alt 1 775 000 tonn brutto.

Tonnasje i bestilling for norsk regning er til gjengjeld meget stor og utgjorde ved årsskiftet ca. 7.5 millioner tonn brutto for levering i de nærmeste fire år. Hvis skipssalgene til utlandet fortsetter i samme takt som de to siste år, vel den norske tonnasje ikke vise særlig store endringer i løpet av de kommende par år. De store nybygningsleveringer og de mange skipssalg til utlandet betyr på den annen side at det foregår en utstrakt utskiftning og modernisering av den norske handelsflåte.

Økning i de øvrige nordiske handelsflåter

I motsetning til Norge kunne de øvrige nordiske land i 1969 registrere en tonnasmessig økning i sine handelsflåter. Den svenske handelsflåte hadde

en netto tilgang siden forrige årsskifte på 25 000 tonn brutto og består nå av 1058 skip på i alt 4 852 000 tonn brutto.

Den danske handelsflåte, som ved årsskiftet utgjorde 3 409 000 tonn brutto fordelt på 1255 skip, øket noe mer i 1969, nemlig med 152 000 tonn brutto. For Finlands handelsflåte utgjorde økningen hele 157 000 tonn brutto, og den består nå av 460 skip på tilsammen 1 380 000 tonn brutto.

Økningen i de øvrige nordiske lands handelsflåter oppveier imidlertid ikke reduksjonen i den norske flåte, og det innebærer at Nordens handelsflåter i løpet av 1969 har gått tilbake hva tonnasje angår, både absolutt og i relasjon til den samlede verdensflåte.

I denne oversikt fra Det norske Veritas er det bare tatt med skip på 100 tonn brutto og mer.

Jensen ble en dag kalt inn til kontorsjefen.

— Nå, sa kontorsjefen. Det er noe jeg vil snakke alvorlig med Dem om. Det er kommet meg for øre at De og Pedersen ikke går godt sammen og av og til skjenner høylydt på hverandre. Dette er jo ikke noe hyggelig å høre på for de andre. Det sies at De kalte Pedersen for en sau. Er det riktig?

— Nei, det har jeg ikke sagt, sa Jensen. Jeg sa bare at jeg tenkte på Pedersen hver gang jeg spiste får-i-kål!

— Du tør bare våge å drepe den!

Stereofonisk kringkasting

Stereofonisk lydoverføring er ikke av ny dato. De første eksperimenter ble foretatt allerede i 1881 av franskmannen Ader. Men først etter at stereo-platen kom på markedet i slutten av femtiårene, er det blitt riktig fremgang i utviklingen. I sekstiårene begynte en rekke kringkastingsselskaper med regelmessige stereosendinger, og det finnes i dag flere stasjoner som utelukkende sender stereofonisk.

Det blir ofte sagt at stereofonisk overføring av lyd gir det fullkomne hørebilde på mottakersiden av det som akustisk ble oppfanget på sendersiden. Dette er ikke tilfelle. Et lydinstrykk som oppfanges av menneskets to ører, er et komplisert sansebilde som er bestemt av lydinstrykkets intensitet, faser og frekvensbilde. En lydoverføring med et elektrisk mellomledd kan på grunn av den subjektive komplisierthet ikke settes lik en ren akustisk overføring. Det må altså bli med forsøket: å komme så nær det virkelige som mulig.

Et viktig skritt på veien mot det fullkomne er utvilsomt anvendelsen av stereofonisk overføring, som i forhold til monofonisk overføring gjør det mulig å bevare sideinstrykket, som er en dyptveiende faktor. Retningsbestemmelsen beror på forskjell i akustisk overføringstid og lydstyrke for de to ører. Dette fører til et forbedret romklyngbilde som gir en fornemmelse av lydkildens utstrekning. Den subjektive retningsbestemmelse er for de lavere frekvenser gitt ved ørenes forskjellige oppfatning av lydstyrken, mens forskjellen i overføringstiden er avgjørende for høyere frekvenser. Evnen til retningsbestemmelse opphører for frekvenser lavere enn 300 Hz og høyere enn 1000 Hz.

Den stereofoniske overføring realiseres enklest ved bruk av to lydkanaler, som vist i fig. 1. Det akustiske signal blir på sendersiden stereofonisk omvandlet til to elektriske signaler, som overføres via kanalene V og H til mottakersiden, hvor to høyttalere besørger den akustiske gjengivelse. Avhengig av forholdet mellom tilhørernes avstand til høy-

talerne og høyttalernes innbyrdes avstand vil en mer eller mindre stereofonisk få overført det akustiske lydbilde fra sendersiden til mottakersiden. Den enkleste form for stereofonisk kringkasting vil være å modulere hver sender med signalene fra de to kanalene V og H. På den andre siden måtte det oppstilles to mottakere som arbeidet på hver sin frekvens. Dette gjøres ikke bare fordi det hadde kostet mye materiell, det hadde også lagt unødig beslag på sendekanaler. Det er derfor blitt utviklet mer kompliserte systemer som legger beslag på bare én sender, mottaker og kringkastingskanal. Det tales i dag om tre systemer: det russiske polarmodulasjonssystemet, det svenske Berglundsystemet og det amerikanske FCC-systemet. Etter at EBU (European Broadcasting Union) har anbefalt FCC-systemet, eller pilot-tonesystemet som det også kalles, for normering, er det meget som taler for at dette systemet blir innført i Norge. Derfor er det FCC-systemet som her skal belyses nærmere.

Sendersiden

Stereosignalene blir i studio produsert og opparbeidet i de to kanalene V og H. Før de blir modulert inn på senderen, blir de addert ($V + H$) og subtrahert ($V - H$) med hverandre. Derved oppstår det to nye kanaler som kalles for henholdsvis Mono- $(V + H = M)$ og Stereo- $(V - H = S)$ kanal. Denne omkanalisering er nødvendig for at mottakere med mulighet bare for monogjengivelse skal kunne motta stereosendinger uten annen kvalitetsforringelse enn at sendingen blir gjengitt monofonisk. (Kompatibelt system.) All lydinformasjon befinner seg nemlig i M-kanalen, som ligger i det hørbare frekvensområdet 30 Hz til 15 kHz. S-kanalen, som har samme frekvensomfang som M-kanalen, blir for å skilles fra denne modulert i et høyere og ikke hørbart frekvensområde, for så i stereomottakeren å bli modulert (ned) igjen og bringe den ønskede stereoeffekt.

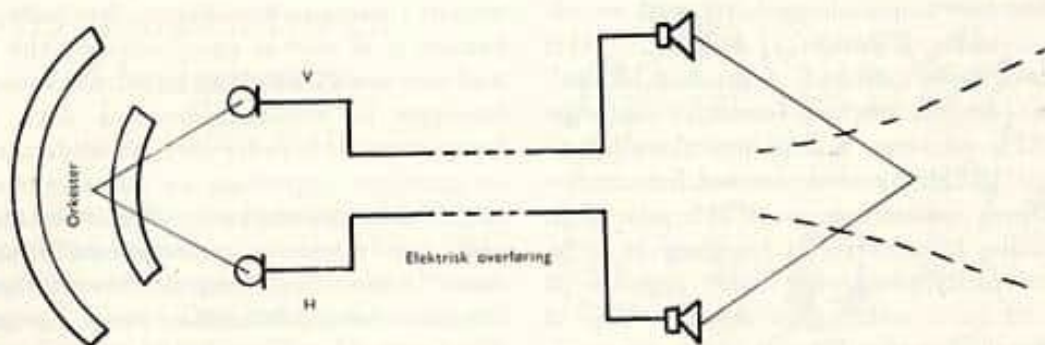

Fig. 1. Stereofonisk opptakelse og gjengivelse.

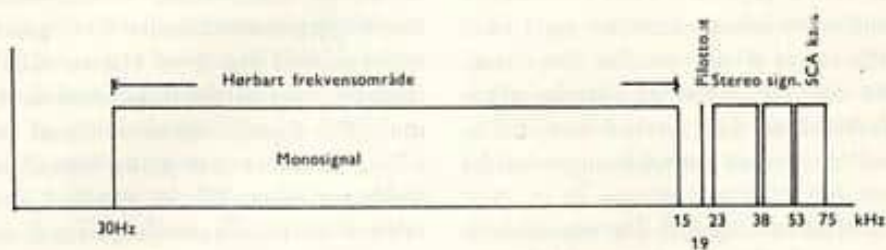

Fig. 2. Stereo-multiplex-signal.

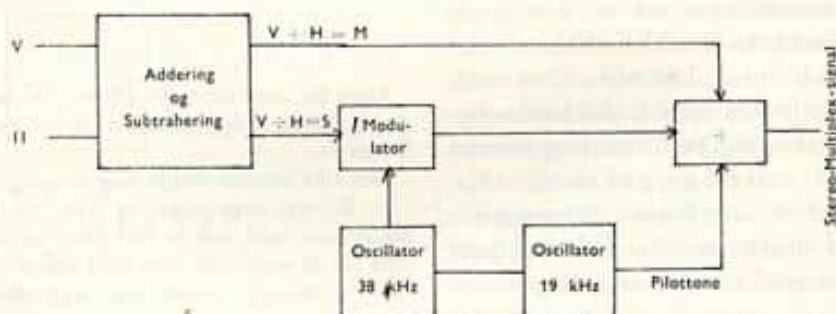

Fig. 3. Opparbeidelse av et stereo-multiplex-signal.

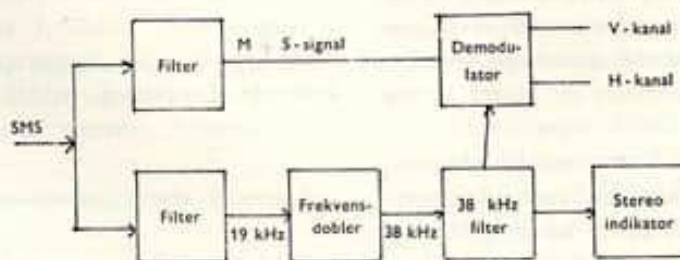

Fig. 4. Blokk-skjema av en stereodekoder.

S-kanalen blir amplitude-modulert med en 38-kHz bærefrekvens til båndet 23 kHz til 53 kHz (inkl. øvre og nedre sidebånd). S-kanalens bærebølge-frekvens blir ikke overført. Istedenfor sendes det ut en 19 kHz pilot-tone som på mottakersiden gir det ønskede 38 kHz bærefrekvens ved frekvensfordobling. Denne «omkjøring» om 19 kHz pilot-tonen gjør det mulig å regenerere et faseriktig 38 kHz-signal uten forstyrrelser som hadde oppstått på grunn av de nære modulasjonsfrekvenser, hvis 38 kHz-signalet hadde vært beholdt under overføringen. Nå befinner pilot-tonen seg midt imellom og et godt stykke fra M- og S-kanalen.

FCC-systemet innebærer også en tredje kanal som ikke er tatt med i EBU-anbefalingen. Denne kanalen, som har fått betegnelsen SCA (Subsidiary Communications Authorisation) befinner seg i båndet 53 til 75 kHz og er tillagt mindre betydning. Den er reservert for en uavhengig kommunikasjonstjeneste i forbindelse med utsendelsen. SCA-kanalen skal ved de videre betraktninger holdes utenfor.

I fig. 2 vises lavfrekvenssignalet for stereofonisk kringkasting. Signalet kalles for Stereo Multiplex Signal (SMS). Et forenklet blokkskjema for opparbeidelsen av SMS-signalet på sendersiden vises i fig. 3.

FCC-systemet krever altså en større båndbredde av overføringskanalen enn et vanlig mono-kringkastingssystem. Stereosendinger må av den grunn begrenses til FM-båndet, hvor rekkevidden er relativt liten og plassproblemene ikke store. Den voldsomme trengselen i alle AM-bånd utelukker muligheten av stereokringkasting her. Riksprogrammer for stereo må fordeles utover i geografien via radio-transmisjonslinjer før de utstråles til de respektive sendere. Dette stiller ekstra krav til overføringslinjer og utstyr, som i stor grad hemmer utviklingen.

Mottakersiden

På grunn av det store frekvensomfanget må det stilles større krav til stereomottakeren enn til monomottakeren. Høy- og lavfrekvenskretser må utlegges for større båndbredde og bedre fasegang. Dessuten må stereomottakeren utstyres med en dekodeenhet for å omdanne stereomultiplex-signalet til to hørbare signaler. Dertil kommer en ekstra lavfrekvensforsterker.

Hvis stereoutsendingen blir tatt inn på en monomottaker, forringes signalstyrken i forhold til støynivået med 2 til 3 dB sett ut fra en monosending. Dette er en neppe merkbar forverring. Reduksjonen av signal/støyforholdet ved en stereosending

mottatt i stereo er betydeligere. Støybidraget fra S-kanalen er så stort at signal/støyforholdet forverres med mer enn 20 dB. Hvis signalstyrkereserver ikke foreligger på mottakersiden, må dette signaltap kompenseres av et bedre utbygget sendernet og/eller en gunstigere oppstilling av mottakerantennen og større antenneforsterkning. Stereomottakingen er også mer plaget av utbredelsesrefleksjoner enn mono. Denne kjensgjerning øker kravet til mottakerantennens retningsfølsomhet. Faren for interferens eller forstyrrelser fra andre stasjoner er også større ved stereo enn ved mono, da frekvensavstanden til en interfererende stasjon må være fire ganger større når det sendes stereo.

For å motta stereofonisk kringkasting som stereo er det en forutsetning at det i mottakeren er en innebygget stereodekoder til å gjenvinne de to signalkanaler. I fig. 4 er vist en såkalt spissdetektor-dekoder, som er den mest brukte. Inn føres stereomultiplex-signalet og ut et signal for hver kanal. I tillegg kommer det ut et signal for en eventuell indikatorlampe. Det er vanlig å utruste stereomottakeren med indikatorlampe for å opplyse om hvorvidt utsendelsen foregår i stereo og om signalets støynivå er tilstrekkelig. Indikatoren reagerer på tilstedeværelsen av en pilot-tone.

Unge hr. Andersen ville gjerne gifte seg med datter av en meget rik mann og han samlet alt sitt mot for å snakke med hennes far.

Den rike mannen hadde visse betenkeligheter.

— Si meg, unge mann, sa han. Vil De gifte Dem med henne bare fordi hun er rik? Hvis jeg nå ikke eide en øre, ville De da også gifte Dem med henne?

— Selvfølgelig, svarte den unge mannen. Det ville jeg naturligvis.

— Nei, da får det være, svarte den rike fabrikkeieren, — jeg vil nemlig ikke ha noen idioter i vår familie.

Det faller mange mennesker meget vanskelig å slutte med å tale når de er ferdige.

Gud skapte kvinnen bare for å temme mannen.

Fra «Familien Iversen ved bridgebordet»

Av R. Halle - 1945

Einar og Bibbi Iversen var et ualminnelig lovende bridgepar. De ble høytidelig avbildet både i lokalbladene og i hovedstadspresen da de nylig i Norgesmesterskapet for par i Oslo hadde plasert seg som nr. 8, foran flere landskjente spillere. Og enda hadde Einar kommet på kjemperangel kvelden før finalen, og spilt bort 2 slemmer i bakrus. Ellers hadde de sikkert nådd premierekken.

Det var forresten en herlig tid, disse spilledagene i Oslo. Det var stadig tett med tilskuere rundt det bordet hvor det unge søskenparet satt, og Bibbi var trass sine 19 år altfor meget kvinne til ikke å forstå at publikums beundring ikke bare gjaldt hennes spill, men kanskje først og fremst hennes ansikt. Bibbi var en nydelig pike, og visste at hun var det.

Men nå satt de hjemme på Ringerike og måtte ta til takke med familiebridgen: (Giver Vest, farensen Nord—Syd).

Bibbi
 ♠ Ess 10 7 6 3
 ♥ 5 4
 ♦ K 8
 ♣ Ess 9 6 4

Majoren
 ♠ K D Kn 9
 ♥ Ingen
 ♦ 7 6 4 3 2
 ♣ 8 7 5 2

	N	
V		Ø
	S	

Charlotte
 ♠ 2
 ♥ Ess Kn 10 9 8
 ♦ D Kn 10
 ♣ K D Kn 10

Einar
 ♠ 8 5 4
 ♥ K D 7 6 3 2
 ♦ Ess 9 5
 ♣ 3

Charlotte åpner med 1 hjerter. Bibbi sa 1 spar, majoren behersket seg og passet. Einar syntes han måtte holde åpent med sine 2 honnørstikk og meldte 1 grand. Charlotte Amalie sa 2 hjerter og Bibbi 2 spar, som majoren doblet med tordenrøst. Nå skjedde det som aldri burde ha forekommet blant så gode spillere: Einar forsøkte å redde søsteren med 2 grand, som ble doblet av moren, Bibbi ble sint og sa 3 spar, som majoren doblet igjen, og Einar, som ikke tålte å bli motsagt av søsteren, formelig skrek 4 hjerter.

— Var det 4 hjerter du sa, spurte moren forskrekket.

— Har du fått møkk i ørene, sa Einar, 4 HJERTER.

— Jeg doubler, kom det litt fornærmet fra Charlotte. Vel var hun en svak bridgespiller, men de skulle nå ikke få drive gjøn med henne ustraffet.

Kløver K kom ut og Bibbi freste da hun la kortene på bordet. Så reiste hun seg, så først på morens kort, så på farens, hvorefter hun satte seg ned igjen med en triumf i blikket som gjorde Einar enda mer rasende.

Men gjort er gjort, og nå gjaldt det å redde stumpene. Einar tok opp en ny sigarettpakke (som han egentlig hadde tenkt å spare til lørdagen) og tente en rund virginia. Nikotinen trengte dypt inn i organismen og skapte orden i alle rekkene. (Å du herlige gift, hvor mange vanskelige situasjoner har du ikke reddet.) Nå kom nervene til ro, og tankene gjenvant sin klarhet.

— Kast ikke bort tiden, sa Bibbi, du har 4 tapere i trumf og 2 i spar, legg deg på 3 betere.

— Og det kan nok bli flere, kom det fra majoren.

— Jeg har tenkt å vinne spillet, sa Einar og stakk med Esset. Så trumfet han en kløver, gikk inn på bordet med ruter K og trumfet enda en kløver. Så ruter Ess og ruter til trumf. Så siste kløver til trumf på egen hånd. Nå spilte han en spar til esset og enda en spar fra bordet. På dette tidspunkt hadde Charlotte bare Ess, Kn, 10, 9, 8 i trumf igjen. Einar hadde 2 spar og K, D, 7 i trumf. Sparen ble stukket av majoren, men Charlotte måtte stikke over med trumf. Hun spilte hjerter Kn, Einar stakk og gav mer spar. Moren måtte stikke igjen og Einar fikk enda et trumfstikk. Dermed var kontrakten hjemme.

— Bravo, ropte Bibbi.

— Hvordan er det du spiller, brølte majoren mot Charlotte, som såvidt klarte å holde tårene tilbake.

— Mor kunne ikke ha spilt annerledes, sa Einar.

— Mor kunne latt være å doble, sa major i infanteriet Chr. Fredrik Iversen.

Suggestion

Suggestion er et fenomen som er like gammelt som menneskeheten. Ved suggestion forstås en sjelelig påvirkning, hvorved en person mottar noe uten at hans egen vilje er medvirkende, en slags forestilling som tvinger tankene hans inn i en bestemt retning og som fremkaller en tilbøyelighet som utløses rent uvilkårlig. Praktisk talt slik latter eller gjesping smitter. Stadig gjentakelse av en påstand uten beviser eller fornuftsgrunner tror til slutt folk på. Påstanden kan være så urimelig at en liten overveielse ville vise uholdbarheten av den, men den «innsnevring av bevisstheten» som karakteriserer suggestionsforholdet, forhindrer vedkommende i å anstille en overveielse. En gammel historie forteller at det satt en mann i vinduet sitt og innbilte folk at det var en gjedde som hadde hoppet opp fra vannet og drev og lekte borte på landeveien. I løpet av kort tid løp folk som gale for å se på dette fenomenet, mens skronemakeren satt og lo. Men til slutt ble han smittet av dette selv, tok frakken på seg og sa: — Jamen tror jeg ikke at jeg må gå og se på den merkelige gjedden jeg også!

Reklamens makt beror jo for det meste på suggestion. I oppdragelsen er suggestionen et vesentlig moment. Dette «du skal» som ikke motiveres, er et ekte suggestivord. Foreldres, læreres, offiserers autoritet er fremfor alt suggestion. Påvirkningen fra utenverdenen fremkaller en selvsuggestion, som sikrer og styrker virkningen. Det er tilfellet overalt hvor de mange adlyder den ene eller de få. Derfor hviler ethvert samfunn til syvende og sist på suggestion. I forhold til to mennesker blir den i vilje og intelligens underlegne under den overlegnes suggestion, men er de like da påvirker de hverandre. I vennskap og i kjærlighet er suggestionen en betydningsfull faktor.

Finansverdenen er meget følsom for suggestive påvirkninger. Hausse (kursene stiger) og baisse (kursene faller) er for en stor del suggestionsfenomener, og likedan er det ved valutasvingninger. Suggestion er gjerne trumfen i børsspekulantens spill, for ved hjelp av det kan de skape panikk.

Religionen, som bygger på tro og stemning, er et rent virkefelt for suggestion. De forskjellige religioners martyrhistorier er en gullgrube for den som vil studere religiøs suggestion. Historiene viser i

deres dystre ensformighet massens ubegrensede kraft. Selvsuggestion kan stige til ekstase. Da de kristne under det første korstog hadde erobret Jerusalem og massakrert så mange mennesker i Omarmoskeen at blodet fløt, vandret de etterpå med blottet hode til å bære lidelser, og det for overbevisningens skyld, til oppstandelsens kirke. De var suggerert og forsto ikke at myrderier var noe galt.

Berømte eksempler på massesuggestion kan fortelles fra alle tider helt frem til våre dager. Fra oldtiden kan nevnes da Athens folkeforsamling etter seieren ved de arginussiske øyer (406 f.Kr.) i vilt raseri dømte alle de seierrike strateger til døden, fordi de på grunn av forrykende storm ble forhindret i å få med seg de falne og begrave dem.

Det er en viss gradforskjell i suggestionens heftighet hos de forskjellige folk. Men i sitt opprinnelige vesen er massesuggestionen merkelig ensartet. Det er drifter og følelser og visse abstrakte ideer som fører til suggestion, mens fornuftige overveielser bare spiller en liten rolle. Ved fornuftsgrunner påvirkes massen svakt eller slett ikke. Sunn fornuft er et resultat av høy individuell kultur. Derimot er de primitive drifter og følelser — kjærlighet, hat, frykt, grusomhet — en drift av overveiende seksuell karakter, som særlig er brukbar til å opptre som massefenomen, en primitiv rettferdighetsfølelse felles for alle massens elementer. Den art av bevisfølelse som skal slå an hos massen, må være så elementær at den kan forstås av selv den minst begavede i massen.

En tanke som går på tvers av suggestion og som behersker massen, tenner slett ikke i det hele tatt. Dårlige argumenter som ikke forstås, blir besvart med fornærmede tilrop eller enda verre, med piping og slagsmål.

Det er nemlig ikke argumentet som slår an hos massene, men selve ordet, uten bevis, frasen, slagordet, det fyndige, følelsesbetonte uttrykk for en tanke som oftest er blottet for virkelig innhold. Det kan være «livets rett» «Frihet, likhet, brorskap», — det siste har gått igjen i over hundre år og øvet sin suggestive virkning, til tross for at det ikke kan gjennomføres. Likhet kan bare skapes ved tvang. Men overfor en suggerert masse behøver en ingen beviser. De lar seg blindt lede og følger med uten å

tenke over hva det hele betyr. En som er gjennom-
syret av suggestion, er ikke mottakelig for logikk
eller kjensgjerninger. Massesuggestion kan selvføl-
gelig brukes til både godt og ondt. Den er ensartet
i sine uttrykksformer og i sine virkninger, men for-
skjellig ved sitt innhold. Store ideer fødes av per-
sonligheten, av individets tanke, men de vil aldri
vinne seier uten massesuggestion. Vi kjemper for
fred og rettferd for alle. Kanskje er kampen håpløs,
men så mye kan sies: Skal det engang bli varig fred
og ro her på jorden, vil det bli massesuggestionen
som fullbyrder miraklet. — For et mirakel *det* ville
være!

Eivind Kolstad.

IDÉBANKEN

Status ved årsskiftet

Da vi på ny startet med forslagsordningen, så be-
dømmelsesavdelingen det som sin første oppgave å
gjøre Idébanken kjent blant de ansatte. Det ble i den
anledning sendt ut rundskriv med skjemaer og kon-
volutter.

Etter det siste rundskriv kom forslagene på lø-
pende bånd, og vi har nå i alt fått 12 til behandling.
Av disse er 4 premiert. To av forslagene er på
grunn av sin karakter ikke ferdigbehandlet.

Vi vil gjerne at alle forslag som kommer inn til
Idébanken skal få en så riktig og korrekt behand-
ling som mulig. Vi har derfor benyttet eksperter og
ekspertgrupper, for å få uttalelser om forslagene.
Det finnes også tilfelle hvor en må søke assistanse
utenfor bedriften. Er det derfor noen som har ventet
lenge på svar på sitt forslag, så er grunnen kun den
at vi vil gjøre et så grundig og rettferdig arbeid
som overhodet mulig.

Vi håper at vi har funnet fram til en brukbar
rutine for behandling av forslagene, og at ideene
også i fremtiden vil strømme inn i stort tempo.

De 4 premierte forslag er følgende:

Forslag om at bearbeider angir arkivtiden på
anleggsmapper.

Premiert med kr. 100,—.

Forslag om viderebehandling av offerter.

Premiert med kr. 150,—.

Forslag om opprettelse av en prøvetavle på mon-
tasjeavdelingen.

Premiert med kr. 100,—.

Forslag om oppretting av plass for informander
ved organisasjonsavdelingen.

Premiert med kr. 100,—.

Kaare Andersen

Til museum - med takk

NORSK TEKNISK MUSEUM
PYRSTIKKALLSEN 1
OSLO 6

Siemens Norge A/S,
Oslo Akers vei 90,
0 s l o s .

REG. NO.	
INNG 1 2 SER. 1969	
BESV.	
AD ACTA.	

NORSK TEKNISK MUSEUM uttrykker
herved sin beste takk for den mottatte gave.

Gjennomsåret Siemens strømttransformator 1953,
og for den interesse og forståelse De har vist det opp-
dragende kulturalarbeid museet representerer.

Med vennlig hilsen
Torleif Lindtveit
Torleif Lindtveit
Direktør.

Oslo den 10/9 1969.

Eivind Kolstad
Eiv. Partner

— Det som irriterer meg ved disse stadige viktige topp-
møtene er en ubehagelig fornemmelse som sier meg at jeg
beller burde se å komme meg tilbake til kontoret mitt og få
gjort noe nyttig arbeid.

Jo mer du sier, desto mindre husker menneskene.

Informasjon om Siemenslaget S/T

SIEMENSLAGET er et bedriftslag for alle ansatte ved SIEMENS NORGE A/S i Trondheim.

Lagets målsetting er å arbeide for samhold og trivsel på arbeidsplassen, skape kontakt innen firmaet og la medlemmene få dyrke sine hobbyer og delta i sport og mosjon.

Lagets aktiviteter er oppdelt i forskjellige grupper, med en oppmann eller en komité som leder for hver av disse. De forskjellige grupper er underlagt lagets styre som består av formann, sekretær, kasserer og fire styremedlemmer. Styret er sammensatt av representanter fra de forskjellige avdelinger.

Lagets tilstelninger gir deg fin anledning til å bli kjent med ansatte fra din egen og andre avdelinger innen firmaet. Av faste arrangementer gjennom året kan vi nevne: Årsmøtet, juletreffest, årsfest, teaterkvelder, skiarrangement for barn og voksne, medlemsmøter og turer. Dessuten har de forskjellige gruppene arrangementer for sport, hobby m. m. som vi tror vil dekke interessen til de fleste.

Gjennom motorklubben, som du er medlem av ved å stå tilsluttet Siemenslaget, får du kjøpt rekvisita til din bil eller båt med 15—20 % rabatt.

Laget er også ansvarlig for bedriftsgymnastikken innen firmaet. Bedriftsgymnastikken varer 7 min. hver dag fra kl. 13.30 og drives på arbeidsstedet av faste instruktører. For din egen skyld oppfordrer vi deg til å gå fullt inn for bedriftsgymnastikken.

Lagets forhold til firmaet er det aller beste. Firmaet bidrar årlig med et betydelig beløp til laget som alle medlemmer nyter godt av. Kontingenten til laget er på kr. 16,— pr. år og brukes til drift av de forskjellige aktiviteter og tilskudd til arrangementer.

De forskjellige arrangementer blir kunngjort med oppslag på oppslagstavlene som står rundt om på bedriften. Montører, som arbeider utenom anlegget på Sluppen, får kunngjøringer gjennom sin arbeidsleder.

Man lærer med årene

Å bli gammel har sine fordeler . . . her er et par ting som alderen lærer de fleste og som enkelte firmaer i utlandet begynner å gjøre nyansatte oppmerksom på:

Det betaler seg ikke å være en følsom sjel.

«La heller ham ta støytten» — viser seg alltid å være en farlig boomerang.

De ansatte i et firma er ikke vanskeligere å samarbeide enn de ansatte i et annet. Det å «føle seg hjemme» kommer stort sett an på en selv.

Alle mennesker får før eller siden brent brød til frokost.

En rekke personer har like store ambisjoner som du, — det er ingen grunn til å føle misunnelse om de har suksess.

Hardt arbeid — ikke smartness og intrigespill — er nøkkelen til suksess.

Det er ingen vits i å bekymre seg over den tapte ordren. Du vet av erfaring at hvis du fortsetter å yte ditt beste, vil du høste din andel av suksessen.

Sjefer er ikke alltid uhyrer.

Hvem som får æren spiller ingen rolle, bare firmaet går med overskudd. Likevel er det hyggelig å få æren.

Ring

Lytt - og lær

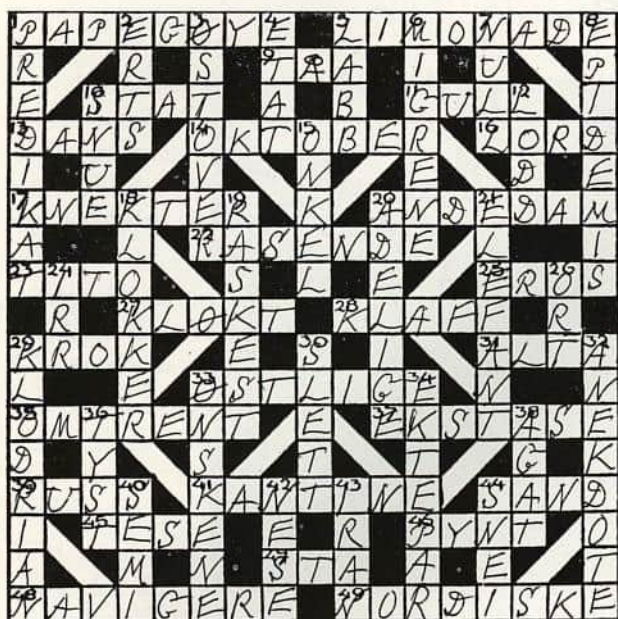
Sjefer må i tillegg til å kunne ordlegge seg, også ha evnen til å høre etter. Her er ti bud for «god lytting, hentet fra boken «Human Relations in Business» av Keith Davis, professor i arbeidsledelse ved University of Arizona.

1. Slutt å prate! Som Polonius sa til Hamlet: «Gi alle dine ører, men få din stemme.»
2. Få ham som snakker til å slappe av — skap positive omgivelser.
3. Vis ham at du vil lytte. Lytt for å forstå, ikke for å svare.
4. Stopp distraherende bevegelser. Ikke tegn kruseduller eller flytt på papir!
5. Sympatiser, vis at du er fast bestemt på å forstå vedkommendes synspunkter.
6. Vær tålmodig. Gi «foredragsholderen» tilstrekkelig tid.
7. Behersk temperamentet — husk, den som gjør deg vred skal også beseire deg.
8. Spar på argumentene og kritikken. Hvis du «vinner», står du også i fare for å tape.
9. Spør! Det viser at du også har fulgt med.
10. Atter en gang: Hold munn!

Davis avslutter med visdomsordet: Naturen utstyrte mennesket med to ører, men med bare én tunge.

Løsning på julens premieoppgave

Premiene gikk til Siemens/Trondheim.

Det gledet oss at leserne viste så stor interesse for oppgaven i julenummeret. Det kom inn til redaksjonen haugevis av løsninger og det skal sies til lesernes ros at de fleste var riktige. Vi måtte derfor foreta loddtrekning, og de heldige vinnere ble:

Tavlemontør G. Harang og Bjarne Krogstad, begge fra Siemens/Trondheim.

Riktigheten av trekningen bevitnes av:

Mary Peglerud og Aage Runsjø.

Vi gratulerer vinnerne og ønsker dem som ikke vant, bedre lykke neste gang.

Mine drømmers paradis

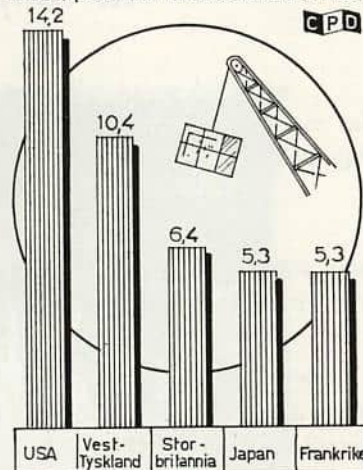
Bølger som kaster seg inn mot strand.
Palmer som svaier ved den gylne sand.
Fløyelsort himmel med stjernelys på.
Laguner med skatter som ingen kan nå.
Gjemt i et teppe av glemselens dis
ligger mine drømmers paradis.

Konkylier som nynner i morgenvind
og skaper fred i et urolig sinn . . .
Himmelblått hav med skumtopper på.
Korallrev som skjuler hva stormnatten så.
Der vil jeg leve som gammel og vis
i mine drømmers paradis . . .

Abe

Verdens fem største handelsnasjoner

DE FEM STØRSTE EKSPORTØRENE
ANDEL (i prosent) AV VERDENSEKSPORTEN I 1968

Regnet i omsetning var USA det største eksportlandet i 1968, sammenlagt kom eksporten derfra opp i 270 milliarder kroner til den øvrige verden. Vest-Tyskland eksporterte for 198 milliarder kroner, en sum som gir «Made in Germany» annenplassen på listen. De to landene ligger også langt over alle andre land i verden og leder listen med stor marginal i verdien av eksporten. For begge land gjaldt den i 1968 hovedsakelig maskiner, kjemiske produkter og biler.

Påfallende er det at Japan er blitt nr. 4 på listen og dermed har gått forbi Sovjetunionen som samme år sto som nr. 8 på listen. Omkring 30 % av den russiske eksporten går til ikke-kommunistiske land.

Lev lenge - og farlig!

Jeg er syv og åtti, har noen skavanker,
men av og til dypsindige tanker.
Jeg har spist og drukket alt hva jeg har fått
(hvis det var godt).
Jeg drikker fløte og spiser smør,
selv om noen sier: «At du tør!»
Jeg drikker brennevin, røker sigar,
tar gjerne en Partagas, når jeg har.
Jeg spiser en biff hver eneste kveld.
— Tross alt dette lever jeg likevel.
De lærde mener slikt er rent uforklarlig;
et sådant levnet er helt uforsvarlig.
Nå skal saken studeres av en lærd komité.
Hva blir resultatet? — Vent og se!

F. L. (dr. med.)

Ærespris til Sluppenbyggets arkitekt

Som tidligere nevnt i Siemensavisen, er professor Herman Krag, Trondheim blitt tildelt Selskabet til Trondhjems Bys Vel's ærespris for 1967 for god arkitektur i Trondheim for sin løsning av Sluppen-anlegget.

Selskabet til Trondhjems Bys Vel feiret i desember måned sitt 75-års jubileum. I tilknytning til møtene som ble holdt i forbindelse med jubileet, avduket man plaketten som nå er montert ved hovedinngangen til Administrasjonsbygget på Sluppen, og som markerer at professor Herman Krag er tildelt Arkitektprisen for 1967 for sin utforming av anlegget. Avdukingen ble foretatt av Selskabets formann, arkitekt Erik Guldahl. Til stede fra Selskabet var også banksjef Sverre Andresen og Selskabets sekretær, advokat Johan P. Gudde. Dessuten deltok selvsgt prisvinneren, professor Herman Krag.

Avdukingen fant sted lørdag 13. desember 1969,

og til stede var også en rekke representanter fra firmaets ledelse. Direktør Magnar Skjervøy benyttet anledningen til å rose professor Krag for hans arbeid med anlegget og takket ham spesielt fra administrerende direktør Thv. Selmer som dessverre ikke kunne være til stede ved anledningen. Vi som arbeider her, har fått praktiske og hyggelige lokaler, og vi er stolte over å kunne vise frem anlegget til våre forbindelser.

Professor Herman Krag uttrykte på sin side den glede han hadde hatt spesielt med utformingen av dette prosjekt. Han ville også legge en del av æren for det gode resultat på direktør Selmer og på den daglige leder av sitt eget arkitektkontor, arkitekt Bjarne Evanger. Professor Krag var selvsgt glad for å ha mottatt prisen, som han tok som et tegn på at byen hadde tatt vel imot anlegget på Sluppen.

HVORDAN UNNGÅ ARBEID —

(Håndbok for unnalurere)

— De mener muligens at De ikke trenger noen spesiell trening i å lure Dem unna arbeidet, men De vil bli forbauset over hvordan litt tålmodig oppmerksomhet overfor teorien om unnaluring kan perfektionere Deres utførelse. Det er fire hovedgrupper:

I. Legg det til side.

Å legge til side en lett jobb gjør den «vanskelig». Å legge til side en vanskelig jobb gjør den «uløselig».

II. Forberedelser til å gjøre det.

Alle slags forberedelser som egentlig ikke er arbeid, kan av en dyktig unnalurer føyes til i det uendelige.

III. Gjør noe annet.

Det De ikke har nerver til å ta fatt på, byttes ut med noe annet. De vil snart kunne bruke like meget energi og anstrengelse på å arrangere ting som holder Dem vekk fra arbeidet, som å gjøre jobben. Dette er adelsmerket for en dyktig unnalurer.

IV. Prøve å få noen annen til å gjøre det for Dem.

Dette er spesielt tilfredsstillende når De meget vel vet at De burde gjøre det selv.

Variasjonene under disse hovedgruppene er en honnør til den menneskelige skarpsindighet, helliget unngåelse av arbeid. Her følger noen få av standardløsningene på å kaste bort tid, penger og muligheter med en (nære på) ren samvittighet.

1. Utsett det til etter lunsj.

Da vil det ikke virke som om det er verdt å begynne med før ved 3-tiden, og da er det snart tid til å dra hjem.

2. Sov på det.

Om De kan narre Dem selv til å bære et problem over natten, har De tillagt Deres søvnbesvær nye bekymringer, og snart er De ikke skikket til å prøve engang.

3. Vent til De har en ledig dag.

Derpå arrangerer De bordkalenderen slik at De ikke får det.

4. Henlegg saken til De føler Dem dynamisk.

I dag føler De Dem trett. I morgen føler De Dem trette.

5. Håp om værforandring.

Solskinn er for distraherende. Regn er for deprimere. De har ingenting å frykte. Det riktige klima for arbeid er ikke oppfunnet.

6. Gå en tur, eller ta en hårlipp.

Dette gir Dem tid til å tenke over saken og garanterer at De i realiteten ikke kan gjøre noe før De er tilbake.

7. Rydd skrivebordet først.

Når alt kommer til alt, er det å gjøre seg klar til arbeidet like viktig som selve arbeidet — og tar vanligvis lengre tid.

8. Gjør det komfortabelt for Dem selv.

Når De har holdt på med det en stund, vil bare tanken på jobben få Dem til å føle Dem utilpass.

9. Let etter noe å begynne jobben med.

På sekunder kan De overbevise Dem om at de notatene De gjorde på en gammel konvolutt, er av vital betydning. De kommer ikke i gang uten, og med hell finner De den aldri.

10. Ta en tur og dirigér andre.

Det er alltid morsomt å se på andre arbeide.

11. Ta noen telefoner.

Er De selskapelig anlagt, kan De hjelpe en hel del andre mennesker til ikke å gjøre noe.

12. Bring korrespondansen ajour.

Som Postverket sier: «Noen venter på ditt brev», kanskje De kan fikse Postens underskudd.

13. Les noen rapporter.

Det kan være noe i dem som haster mer enn det De allerede vet haster.

14. Diskuter et problem — eller noe — med Berg.

Først må De redegjøre for problemet. Så må De forklare redegjørelsen. Når Berg omsider fatter, har toget Deres gått.

15. Send rundt et sirkulære for å høre andres mening.

Dette er den beste måten å forkudre en sak på, og om De utsetter oppfølgingen til De har fått inn alle svarene, har De en reell sjanse til folkepensjon først.

16. Be sekretæren om flere data.

Hold henne deretter så opptatt at hun ikke får tid.

17. Begynn å rette opp ting.

De kan alltid starte en tidkrevende sjekking for bedre utnyttelse av tiden. På kort tid kan De være så opptatt av å forbedre forretningen at De får tid til å drive forretningen.

(Forts. s. 29.)

Siemensfesten 1970

Det var rekorddeltakelse da Frederikkes porter ble åpnet for årets sammenkomst 9. januar. 350 personer stilte opp til start, og så vidt vi kunne se, fullførte samtlige.

Etter en utmerket velkomst-sherry gikk vi til bords ca. kl. 19.30. Festkomitéens formann, O. Hoftun, hilste oss alle velkommen med ønsket om at festen måtte bli like vellykket som vårt nye anlegg i Groruddalen var blitt. Et særlig velkommen rettet han til de mange pensjonister samt til våre utenbys representanter som var til stede.

Aftenens meny var Ørret Mignon, Oksestek m/ grønnsaker, Iskake Charlotte, Kaffe avec, og til alt dette ble det sunget vakre sanger samt holdt en rekke glimrende taler.

Direktør Selmer talte om året 1969, som hadde vært et vanskelig år konjunkturmessig sett, men som for vårt firmas vedkommende også hadde brakt med seg forandringer som vi sannsynligvis vil få glede av, nemlig den omfattende omorganisering og innflyttingen under ett tak på Linderud. Linderud-anlegget ville for øvrig bli «ordentlig» innviet i 1970, og det er tanken å innby så vel de ansatte familier som våre naboer på Linderud samt kollegene i våre naboland til å bese herlighetene. Direktør Selmer kastet også blikket bakover i tiden og resymerte de viktigste ting han hadde notert i sin dagbok fra de tre siste decenni. Når det gjaldt de kommende 70-årene, ville direktøren spå at forandringene ville skje langt forttere enn tidligere, konkurransen ville bli hardere og nye hjelpemidler vil gjøre tilværelsen meget annerledes enn i dag. Et nærmere samarbeid med våre søsterselskap i Skandinavia vil også bli aktuelt.

Etter direktør Selmers tale ble Linderud-sang nr. 3 sunget, — det var mange vers denne gangen!

Husdikterkongen J. Iversen ble fremkalt og overrakt en gave som takk for trofast festsangdiktning i mange år.

Festkomitéens formann kunne berette at det hadde vært svært mange som gjerne ville si noen vakre ord til damene, og valget hadde til slutt falt på Kjell Høitomt. Dennes glede var da også tydelig å spore, der han i egne og lånte ordelag ga damene sin hyldest.

Direktør Hoffmann takket for maten og overbrakte samtidig en hilsen fra direktør Jemtland, som egentlig skulle ha holdt denne talen, men som dessverre hadde meldt forfall på grunn av sykdom.

Man forlot så bordet og bega seg inn i salongene, hvor det ble servert kaffe avec. Siden ble det an-

ledning til forfriskninger av ymse slag, og etter polonesen gikk dansen lystig over tilje, kun avbrutt av små pauser.

Det så ut til at samtlige deltakere, både veteraner og debutanter, gikk inn for oppgaven med å ha det festlig, hvilket det også lot til at det ble og uten at det ble nødvendig med ekstraomganger.

GWh.

(Sosietetsmedarbeider)

Fordoblet omsetning i tysk industri

Den vesttyske industrien er en kjempe som vokser raskt. I 1968 overvant industrien den konjunkturbetonte svekkelsen i nettoomsetningen som preget 1967, og i fjor kunne man notere en rekordomsetning på 405.5 milliarder mark. Dette betyr at den tyske industrien nesten har fordoblet omsetningen på ti år. Den kjemiske sektor har økt mest og utgjorde i 1968 nesten 42 prosent av totalomsetningen. Den midlertidige svekkelsen berørte ikke den kjemiske industri. I 1968 var maskinindustrien ennå den største tyske industrigren, i år ser det ut til at kjemisektoren blir størst.

Sukk fra kantinen

En klagesang ifra stedets kjøkken
— for vi kan bli så sinte som nøkken!
Det gjelder i dag de herrer ledere,
fra øverste hold og ned til de spedere.
Ja, alle i huset som mottar visitter,
og selvsagt vil by på kaffe og snitter.
Vi ha'kke no' mot det, — det er ikke det,
men kunne vi ikke få litt mer beskjed?
Kvarteret i forveien er ikke nok,
hvis vi skal beholde vårt ry som kokk.
Så, kjære dere, — vi ber så pent:
Ikke gi oss beskjed så sent!

NEK

Overingeniør Kåre Melkild forteller om:

Pelletsverket ved A/S Sydvaranger i Kirkenes

Den 1. september 1969 startet prøvedriften ved A/S Sydvarangers Pelletsverk på Kirkenes, nøyaktig etter oppsatte terminprogram, og A/S Sydvaranger hadde derved tatt i bruk en ny, viktig del i sitt produksjonsutstyr.

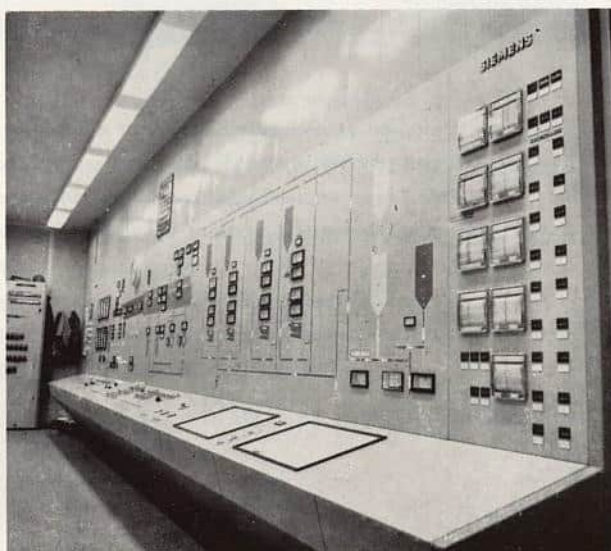
A/S Sydvaranger, som er Norges største grube-foretak, produserer ca. 2,4 mill. tonn jernslig pr. år. Denne slig, som er meget finkornig, må på et eller annet vis bringes over i stykkform før den kan settes på jernverkenes masovner, hvor jernet utvinnes. Dette gjøres ofte i såkalte sinterverk, hvor sligen brennes til en slags skorpe som brekkes i stykker og fylles på masovnene. A/S Sydvaranger's slig er meget finkornig og er ikke ideell for sintring.

En annen metode er den såkalte pelletisering. Denne metode krever en finkornig slig og prosessen passer derfor godt for Sydvaranger-sligen. Sligen blandes da med små mengder bentonit (en slags leire) og ca. 9 % vann. Denne blandingen kjøres inn på store roterende tromler, ca. 10 m lange og 3 m i diameter, hvor det danner seg små kuler, de såkalte

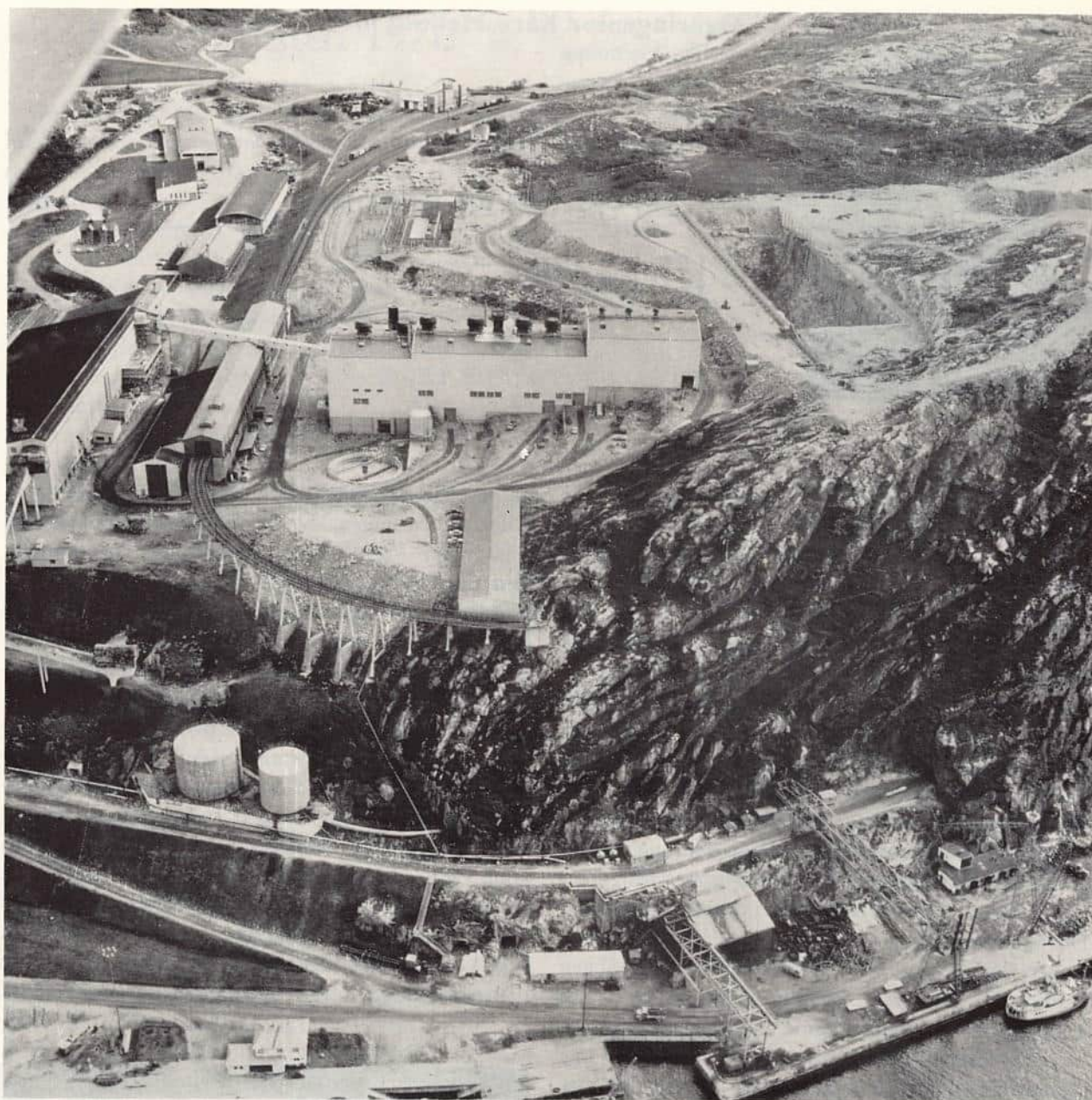
pellets. Det fenomen at sligblandingen danner små kuler ved rullingen, skyldes kapillarkrefter. Mellom sligkornene vil det være en mengde fine kanaler som til å begynne med er fylt med vann og luft. Ved rullingen drives luften ut av blandingen. De fine kanalene mellom sligkornene blir fylt med vann og holder kornene sammen. Jo finere sligen er malt, desto sterkere virker kapillarkreftene, slik at blandingen danner kuler — pellets. Når pelletsen har nådd den rette størrelsen — 12—14 mm i diameter — føres den fra tromlene over på et samlebelte og videre til en vandrerist for tørking. Denne vandreristen, som er knapt 4 m bred og ca. 26 m lang, går i en evig rundgang gjennom en svær ovn. Ovnene er delt i tre soner. I den første sonen føres varmluft på ca. 400°C gjennom det ca. 15 cm tykke laget med pellets som ligger på risten. Denne luften kommer fra undersiden og tørker mesteparten

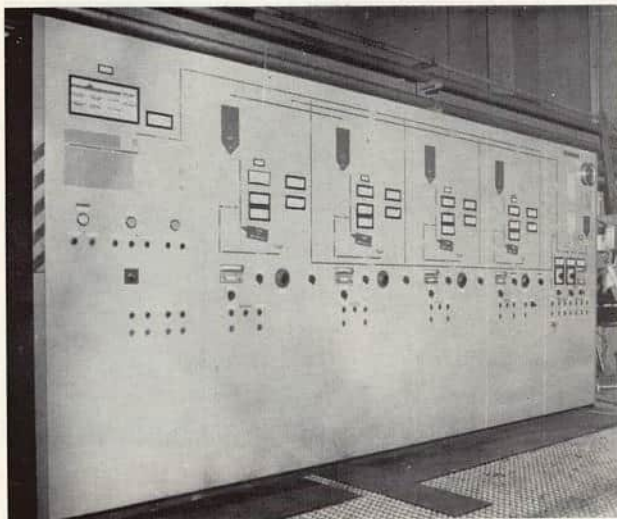
Vi ser en del av den lavspente hovedfordeling (G403-skap). Bildet er, som man ser, tatt under montasjeperioden.

Hovedkontrolltavlen i kontrollrommet, med blindskjema og instrumenter. Herfra overvåkes hele prosessen.

Dette er et oversiktsbilde over en del av Sydvarangers anlegg i Kirkenes. Den trappeformige bygning midt på bildet er Pelletsverket med pelletssiloen skrått opp til høyre. Den lange smale bygningen til venstre for Pelletsverket er knuseriet, og den store bygningen lengst til venstre er separasjonsverket hvor den jernholdige slig separeres fra gråberget ved hjelp av magnetseparatorer og hvor store kulemøller knuser sligen ned til den riktige kornstørrelse. I forgrunnen sees en del av kaianleggene. For å gi inntrykk av dimensjonene kan nevnes at Pelletsverket er ca. 120 m langt og høyden på det høyeste punkt er ca. 30 m. Bygget har en grunnflate på 4000 m².

Kontrolltavle for de 4 tromlene hvor pelletskulene rulles. Denne tavle er stilt opp ute i verket rett foran tromlene slik at operatøren kan overvåke prosessen på tavlen, samtidig som han kan observere rullingen av kulene i tromlene visuelt. Rulling av pellets er nemlig litt av en kunst og meget avhenger av at operatøren kan bedømme forholdene i tromlene riktig. Skap med telepermregulatorer for måle- og reguleringsanlegget.

av kulene. I neste sone føres varmluft med samme temperatur gjennom pelletslaget ovenfra og tørker det som måtte være igjen av fuktighet i det øverste skiktet. I den tredje sonen begynner brenningen av kulene. Her er temperaturen øket til ca. 1050°C . Denne første brenningen skal gjøre pelletsen så fast at den tåler tromlingen i neste del av prosessen. Fra vandreren går nemlig kulene inn i en stor roterende trommel, hvor den endelige brenningen foregår ved en temperatur på maksimalt 1320°C . Denne trommelen er ca. 35 m lang og 5 m i diameter og heller ca. $4-5^{\circ}$ i forhold til horisontalplanet. Varmen til anlegget kommer hovedsakelig fra en oljebrenner i nederste ende av den roterende ovn. Etter at pelletskulene har passert gjennom den roterende ovn, faller de ned i en stor roterende kjøler, hvor kraftige vifter presser kald luft gjennom pelletslaget. Kaldluften bringer temperaturen på det ferdige produkt ned i ca. 120°C . Hvis kulene er for varme når de kommer ut fra kjøleren, blir de spylt med vann. Fra kjøleren går kulene ut på transportbelter til en kjempemessig silo som er sprengt ut i fjellet ovenfor pelletsverket. Denne siloen kan romme ca. 430 000 tonn pellets. Fra denne siloen tappes pelletsen ut på nye transportbelter og fraktes til lasteanlegget på kaien for skipning.

Dette er kort fortalt hva som skjer ved pelletisering etter den metode som er anvendt på Kirkenes.

Pelletsverket i Kirkenes er bygd av Friedrich Krupp G.m.b.H. på lisens fra Allis-Chalmers i Amerika. Vi i Siemens/Trondheim har levert alt elektrisk

utstyr for verket og tilstøtende anlegg. Vi har hatt et meget nært samarbeid med TS 26 i Erlangen (den nåværende avdeling E 27) og med ZN, Essen. Samarbeidet med Krupp, Allis-Chalmers og ikke minst A/S Sydvarangers egne folk i Oslo og på Kirkenes har vært det aller beste. Våre leveranser, som totalt inkl. montasje kommer på ca. 7 mill. kroner, omfatter bl. a. alle høyspente motorer, alle likestrømsmotorer med thyristor-regulerte motordrifter (i alt 14 stk.). Videre er levert et nødstrømsdieselaggregat på ca. 250 kW, som automatisk stater ved strømutfall. De lavspente fordelinger i Pelletsverket er bygd opp av våre standardskap S 403. Det kan nevnes at det i alt har gått med nærmere 100 skap av denne typen. Hele prosessen overvåkes fra et sentralt kontrollrom, og måle- og reguleringsanlegget er meget omfattende. Måle- og reguleringsdelen har kostet ca. 1,2 mill. kroner og er uten sammenlikning det største anlegg av denne type som er levert av Siemens/Trondheim. Lysanlegget er også levert og prosjektert av oss. Under den hektiske innspurten sommeren 1969 hadde vi maksimalt ca. 40 mann i arbeid på anlegget.

Driftserfaringene med verket er meget gode og det viser seg at den produserte pellets er av utmerket kvalitet. Verket er dimensjonert for en årsproduksjon på 1,2 mill. tonn, dvs. ca. 50 % av Sydvarangers totale produksjon. Det er avsatt plass til et tilsvarende verk, men det er ennå ikke bestemt når og om dette skal bygges.

(Forts. fra s. 25.)

18. Finn noe presserende å gjøre først.

Snart vil alt være så presserende at det er liten vits ved å gjøre noe.

19. Innkall til møte.

Når en førsteklases unnalurer begynner å bli desperat, er dette hans første tanke. Det kan ikke bli bom. Når Staten er i samme situasjon, nedsetter den en komité.

(Fra «Kontorteknikk» 6, 1969.)

Svar på «Kan De svare på dette?»

1. Sort.
2. Moder Sjustjerne.
3. Ja (i 1904).
4. Nei (3).
5. Jonathan Stagge.

Årsfest i Siemenslaget i S/B

Årsfesten for 1969 for Siemenslaget i Bergen ble arrangert 14.11.69 i Chianti's selskapslokaler.

Ved bordet ble festen åpnet av salgssjef Gismervik. Han sa bl. a.:

«Har den glede å ønske dere alle velkommen til denne Siemens' årsfest.

Året 1969 er for oss i Siemens på Vestlandet blitt et år som har medført til dels store forandringer — og jeg kan derfor i kveld spesielt ønske Falkenberg velkommen til oss som direktør for Region Vest. De av oss som kjenner Falkenberg fra før, er glade for at det er han som ble vår første direktør, — og vi er sikker på at vi alle vil få interessante arbeidsoppgaver i et hyggelig miljø under hans ledelse.

Men uten at en's frue er enig vet vi at en mann har vanskelig for å flytte, og vi er derfor glade for at fru Falkenberg ville flytte til Bergen og bli en av oss. Og — med denne lille blomsterhilsen til henne vil vi ønske dere begge hjertelig velkommen!»

Senere fortsatte han med tale og hilsen til Stavangerdeltakerne i Region Vest:

«Siemens/Stavanger og Siemens/Bergen har i alle år hatt en viss vestlandsk tilknytning, og det er derfor hyggelig at vi i kveld — for første gang — har 2 representanter fra Siemens/Stavanger, dvs. 4 fra byen Stavanger blant oss, de har jo som vi ser også sine fruer med seg. Johnsen og Eide arbeider i den merkantile del av Siemens, og det er vel tanken at vi etter hvert som tiden går får anledning til også å bli kjent med deres kolleger i Siemens/Stavanger. Det er vårt håp at dere vil hygge dere sammen med oss — og vi ønsker dere alle fire hjertelig velkommen.»

For å ta talene ble der jo flere mellom spisingen, og Siemenslaget i Bergen's formann — Moldestad — talte for og orienterte om Siemenslaget i Bergen.

Deretter talte direktør Falkenberg om Siemens, både om Siemens Tyskland og Siemens Norge. Han gledet seg til å arbeide i Region Vest. Han uttalte til slutt håpet om fortsatt fremgang for Region Vest i tiden som kommer.

Langhelle kom plutselig opp i forbindelse med Siemenslaget i Bergen, og overrakte Lyngvær et flott tinnkrus som det medlem i laget som hadde vært med fra starten av. Han ble også utnevnt til æresmedlem i laget.

Det hørte jo også med en tale for damene, en tale som styremedlemmet Gjesdal turnerte både morsomt og godt.

Suppen, middagen og desserten var førsteklasses, og så ble det Falch's tur til å takke for maten.

Etterpå ble det kaffe, og her er et foto fra kaffebordet, hvor bl. a. direktør Falkenberg og frue sitter.

At der også ble dans til et glimrende orkester er selvsagt.

Neste morgen var vi skjønt enige om at dette var den flotteste årsfest i Siemenslaget.

Ly

For barna:

Ridderen med solvrustningen

Det var engang en gutt som het Frits. Han bodde sammen med foreldrene sine på en liten plass i åslia under Storefjellet. På den andre siden av fjellet lå sjøen, og der arbeidet faren hans i et steinbrudd.

En dag kom presten med et viktig budskap, og siden det hastet med det, ba moren Frits gå over fjellet og gi ham brevet.

Jo, det ville han gjerne. Han hadde aldri gått så langt før, men han var ikke redd — og tidlig neste dag la han i vei. Det var over en dagsmarsj, så moren sendte med ham dugelig med niste. Det var en sommerdag med fuglelåt og solbrann i løv og bar nede i lia, og langt deroppe lå fjellene med den evige snøen og glitret som silketeppe. Frits trallet og sang, for han var en glad gutt. Da han hadde gått hele dagen, og natten begynte å nærme seg, måtte han se å finne seg ly. Han la seg ned under en berg-helle, og det varte ikke lenge før han sovnet. Men litt etterpå våknet han med et sett.

Da var det han satte store øyne! Foran ham sto en kjempemessig kar, kledd i en strålende rustning. Frits trodde han drømte, men da kjempen begynte å snakke, forsto han at dette ikke var bare drømmeri.

«Stå opp og følg meg,» sa ridderen. «Det er en kar som deg jeg har bruk for.»

«Det vet jeg ikke om jeg har tid til,» sa Frits. Han tenkte først og fremst på budskapet til faren sin. «Jeg er nemlig på vei til sjøen med en beskjed til faren min.»

«Det skal vi nok greie siden,» sa ridderen, og da han snudde seg litt raslet det i sølvrustningen hans.

Frits sto opp, tok nisteskreppa og fulgte med den store karen.

Et stykke borte sto en svær hvit hest og ventet. Uten videre løftet ridderen ham opp foran seg på hesteryggen. Det suste om ørene, så fort gikk det, og hesten for gjennom lufta likeså godt som på fjellvidda. Frits hadde aldri sett maken til fart i sitt liv.

En stund etter så han at det lyste i den blå sommernatta, og snart etter stanset de foran et slott.

«Nå er vi framme,» sa ridderen, hoppet av hesten og hjalp Frits ned. Nesten uten å vite det fulgte han med inn i slottet.

«Ja,» sa ridderen med sølvrustningen. «Her er det jeg bor og er herre og mester, og nå skal du få vite hvorfor jeg har tatt deg med hit.»

«Ja, det skulle være artig,» svarte Frits. Han følte seg litt rar og redd til møte.

Ridderen så på ham.

«Det er søsteren min det gjelder. Enda jeg er litt av en trollmann selv, er hun blitt forhekset og bortført til Heksefjellet. Nå vil jeg at du skal ta hesten min og ri til fjellet for å befri henne. Jeg kan ikke greie det selv, det må det et menneske til.»

Da Frits så hvor trist ridderen så ut, bestemte han seg til å gjøre hva han kunne for å hjelpe ham.

«Men tror du at jeg kan greie det da?» spurte han.

«Hør på meg,» sa ridderen og hvisket noe i øret hans.

«Ja, ja, så får jeg friste da,» svarte Frits.

Så fikk han en liten gullkule og et speil av ridderen, og med mange formaninger ble han løftet opp på den hvite hesten. Ridderen sa noe inn i øret til hesten, og så bar det av sted så gnistene føyk. Frits hadde nok med å holde seg fast. Da han hadde ridd en stund, kom han ned til en underlig skog — og han forsto han måtte ha kommet til Hekselandet.

Et stykke vekk fikk han øye på Heksefjellet også. Det lyste grønt og blått og gult og grått og var glatt som det blankeste glass.

«Greier du å ta meg til toppen av fjellet?» hvisket Frits til hesten.

Den fine hesten lot seg ikke be to ganger. Den tok to-tre lange hopp, og så var de på toppen. Der oppe fikk Frits se et stort hull. Han hoppet ned fra hesten og kikket ned i hullet. Hai, hau, for et liv det var nede i fjellhula! Heksene kjørte rundt i rommet på sopelimene sine, og midt i den store hula brente et digert bål. Borte i en krok satt en vakker jente i en rar stol, og Frits skjønnte at det måtte være søsteren til ridderen.

Han tok fram speilet han hadde fått og holdt det over åpningen i fjellet. Da ble det uro og hurumhei i hula der nede! For speilet strålte med solstråleglans, og det er det verste heksene vet.

Frits kom seg opp på hesteryggen igjen. «Ned igjen!» hvisket han. Og hesten ned så det sang i fjellet.

«Nå skal vi gjøre som ridderen sa,» godsnakket han med hesten, «og nå må du være rask på foten.» Han kastet gullkulen han hadde fått mot fjellveggen, og i det samme åpnet den seg med et brak. Da ble det enda større virvar i heksehula. Frits red inn i den i full fart, og så rask var han i vendingen at han greide å nappe jenta til seg. Og ut bar det med sjumilsfart, og før heksene hadde kommet seg av forskrekkelsen var han alt ute av fjellet igjen.

«Takk,» sa jenta. Det var ikke tid til å si noe mer, og med jenta foran seg på hesteryggen red Frits for full fart mot slottet hvor den rare ridderen bodde.

Da de kom fram kan det vel hende det ble stor glede og stas!

«Du rekker å møte far din i god tid,» sa ridderen, «for du kan låne hesten av meg. Når du har brukt den kan du gi den et klaps på nakken og sende den av gårde, for den finner alltid hjem igjen alene. Og som takk for at du reddet søsteren min skal du få denne her.» Ridderen ga ham en liten gullkvist.

«Så lenge du har den, vil alt gå deg vel,» sa han. «Jeg er ridderen som beskytter de gode feene, og søsteren min er selveste fedronningen.»

Så førte hesten Frits til sjøen hvor han skulle treffe far sin, og han kom akkurat tidsnok. Da han fortalte om opplevelsen sin, ville ikke faren tro ham, men da han synte ham kvisten skjønnte han at det var sant.

Dagen etter dro de hjem. Frits passet godt på gullkvisten, og det varte ikke lenge før en svær, velstelt gård lå der den enslige grå stua hadde ligget.

ek.

Personalia

In memoriam

Overing. Rasmus Eger

Min kollega og mangeårige medarbeider, overingeniør Rasmus Eger er borte. Det er vemodig.

Han tok eksamen ved Norges Tekniske Høgskole i 1922. Etter ansettelse bl. a. i Ingeniørfirma Nissen og von Krogh, kom han i januar 1925 til oss.

På den tiden begynte interessen for god og riktig belysning å gjøre seg gjeldende og her fant overing. Eger sitt spesialfelt. Jeg tror jeg tør si at han var den første fagmann på dette område her i landet.

Eger var meget aktiv i sitt opplysningsarbeid, til gagn både for sitt firma og for firmaets kunder. Han var bl. a. med på å stifte Selskapet for Lyskultur og var i en årrekke medlem av selskapets styre.

Senere overtok Eger utvidede arbeidsområder, men for hans bekjente så vel i som utenfor firmaet forble han alltid «Belysningsspesialisten».

De siste år arbeidet Eger i forbindelse med planleggingen og gjennomføringen av firmaets nye store anlegg på Linderud.

Alle vi som kjente Eger vil huske ham som det elskverdige og avbalanserte menneske, og som den pålitelige, hjelpsomme og hensynsfulle kollega og medarbeider. Han hadde alltid på sin lune måte sine meningers mot og var den virkelig fine mann.

Jeg lyser fred over hans minne.

Daniel Waage

Direktør Gustav Landmark

Direktør Gustav Landmark er død, 87 år gammel. Med ham er en av våre eldste og dyktigste medarbeidere gått bort. Han begynte i Siemens i 1912, og skulle egentlig sluttet i året 1950, men fortsatte hos oss enda flere år som konsulent på grunn av sine rike erfaringer. Som sjef for sterkstrømsavdelingen ledet han noen av de største anleggene vi hadde dengang, bl. a. Vemork kraftstasjon og Mørkfoss-Solbergfoss-anleggene.

Direktør Landmark var en meget avholdt og samvittighetsfull mann og vi lyser fred over hans minne.
ek.

Lillian Pedersen

Firmaet har igjen dessverre mistet en av sine medarbeidere. Fru Lillian Pedersen, som var ansatt ved vår spedisjonsavdeling, døde plutselig under feriebesøk på Mallorca. Hennes nærmeste kolleger vil føle et dypt savn etter henne.

Det var en trygghet å ha henne som sin medarbeider, da hun var ualminnelig dyktig og pliktoppfyllende.

Vi lyser fred over hennes minne.

Over i pensjonistenes rekker

Karl Nilsson,
avdelingssjef.

Reidar Magnus Stokkan,
ingeniør S/T.

Alfred Harang,
ingeniør S/T.

Kaare Qvenild,
ingeniør.

Vi gratulerer!

40 års jubileum 25 års jubileum

9.4.70. Eilif Hansen,
sjåfør.

7.5.70. Asbjørn Ihle,
montør.

FØDSELSDAGER

80 år

2.5.70. Carl J. Johansen,
pensj.

70 år

4.2.70. Johan A. Jahnsen,
pensj.

65 år

8.2.70. Nikoline Maurstad,
pensj.

60 år

28.3.70. Randi Martinsen,
kantinen.

15.4.70. Fredrik Langseth,
spesialarbeider S/T.

22.4.70. Cort Harry Iversen,
fagarbeider S/T.

50 år

20.5.70. Ulf Gundersen,
salgsrepresentant.

3.1.70. Alf Jørgensen,
formann.

31.1.70. Arne Wigmostad,
montør.

23.2.70. Erling Lund Brevik,
hj.arbeider S/T.

29.2.70. Einar Sundøy,
kontrollør S/T.

14.3.70. Johannes Sveen,
direktør.

Vi ønsker følgende nyansatte velkommen:

OSLO:

<i>Navn:</i>	<i>Ansatt:</i>	<i>Stilling:</i>	<i>Avdeling:</i>
Per Birkedal	18/11 -69	Montør	Sterkstrøm
Bjørn Braathen	27/11 -69	Montør	Sterkstrøm
Reidun Carlsen	12/1 -70	Spesialarbeider	Verksted
Rolf Elvenes	17/11 -69	Mekaniker	Verksted
Trygve Engebretsen	15/12 -69	Spesialarbeider	Verksted
Tor Eriksen	18/12 -69	Montør	Sterkstrøm
Werner Evensen	17/11 -69	Montør	Sterkstrøm
Bjørn Fagerli	5/1 -70	Læregutt	Verksted
Tore Johansen	3/11 -69	Læregutt	Sterkstrøm
Britt Jonassen	31/1 -70	Spesialarbeider	Verksted
Magne Langeland	12/11 -69	Spesialarbeider	Verksted
Finn Odvar Lassen	28/11 -69	Montør	Sterkstrøm
Magne Myrvang	10/11 -69	Lagergutt	
Ingrid Nilsen	12/1 -70	Spesialarbeider	Verksted
Guyla Papai	26/1 -70	Spesialarbeider	Verksted
Terje Stærfelt	6/1 -70	Hjelpemontør	Sterkstrøm
Jan Themmen	10/11 -69	Montør	Sterkstrøm
Finn Gjerstad	1/11 -69	Sekretær	Markedsavd.
Inger Johanne Lia	1/11 -69	Kontordame	Anlegg
Knut Røed	1/11 -69	Siviling.	Skipsavd.
Arne Norrgren	1/11 -69	Lab.ing.	Teleteknisk Sek.
Reinhard Bittman	24/1 -69	Formann	Svakstrøm
Dagfinn Nilsen	24/11 -69	Ingeniør	Markedsavd.
Leif Johan Larsen	24/11 -69	Ingeniør	Anl.konstr.
Liv J. Grandahl	24/11 -69	Regnskapsass.	Regnskapsavd.
Sissel J. Bråthen	2/12 -69	Regnskapsass.	Regnskapsavd.
Rolv Andersen	22/11 -69	Ingeniør	Anlegg 40
Eilen Sørli	2/1 -70	Demonstrasjonsdame	Markedsavd.
Kirsten Gro Flemming	2/1 -70	Montasje	Markedsavd.
Per A. Engvik	2/1 -70	Lab.ing.	Teleteknisk Sek.
Svein Aarhus	2/1 -70	Ingeniør	Teleteknisk Sek.
Sjur Steen-Nilsen	2/1 -70	Ingeniør	Anl.konstr.
Jens Jensen	2/1 -70	Kontrollass.	Teleteknisk Sek.
Birger Halén	2/1 -70	Ingeniør	Skipsavd.
Erling Egeberg	2/1 -70	Formann	Svakstrøm
Magnar Graffer	2/1 -70	Siviling.	Teleteknisk Sek.
Aase Lilleseth	5/1 -70	Regnskapsass.	Regnskapsavd.
Lise-Lotte Rasch-Nielsen	5/1 -70	Regnskapsass.	Regnskapsavd.
Kjell Mellsether	5/1 -70	Kontormann	Skipsavd.
Aud Margrethe Steier	12/1 -70	Sekretær	Teleteknisk Sek.
Knut Sigfred Arnhus	12/1 -70	Reisemontør	Sterkstrøm
Odd Johan Rasmussen	12/1 -70	Ingeniør	Anl.konstr.
Terje Karlsen	12/1 -70	Ingeniør	Skipsavd.
Else Pedersen	18/1 -70	Regnskapsass.	Regnskapsavd.
Lasse Jarl Eriksen	26/1 -70	Kontormann	Lager innkjøp
Steinar Lien	19/1 -70	Kontrollass.	Teleteknisk Sek.
Arne Liland	20/1 -70	Siviling.	Anl.konstr.
Einar Johannesen	14/1 -70	Bud	Post
Eivind Kragnes	15/1 -70	Lab.ing.	Teleteknisk Sek.

TRONDHEIM:

<i>Navn:</i>	<i>Ansatt:</i>	<i>Stilling:</i>	<i>Avdeling:</i>
Knut Bakken	17/11 -69	Praktikant	Svakstrøm
Øystein Berdal	12/1 -70	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Leif Bjerken	25/11 -69	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Helge Brekke	1/12 -69	Ingeniør	AKA
Sigurd Chr. Brensholm	5/1 -70	Siviling.	AKA
Halstein Edvard Ekle	5/1 -70	Hjelparbeider	St.str.fabr.
Finn Hagen	13/1 -70	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Per Hammer	10/12 -69	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Harald Heggem	6/11 -69	Hjelpemontør	Inst.avd.
Jan Høien	5/1 -70	Hjelparbeider	St.str.fabr.
Gunnhild Jensen	1/12 -69	Vikar	Industriavd.
Tore Jensen	27/10 -69	Hjelparbeider	Inst.avd.
Leif Koren	12/1 -70	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Kjell Lindberg	27/11 -69	Praktikant	Inst.avd.
Harald Olufsen	16/10 -69	Siviling.	AKA
Oddbjørn Ove Saur	5/1 -70	Ingeniør	AKA
Torstein Solås	8/12 -69	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Nils Anton Sotkajervi	20/10 -69	Hjelparbeider	Inst.avd.
Karstein Svendsli	12/1 -70	Montør	Inst.avd.
Inge Sørgjerd	3/11 -69	Praktikant	Inst.avd.
Arne Livar Værnes	17/11 -69	Hjelparbeider	Elv.fabrikken
Arne Bjørn Aase	6/11 -69	Hjelpemontør	Inst.avd.

BERGEN:

		<i>Stilling:</i>
Terje Hop	18/8 -69	Avregner
Harald Søylen	1/9 -69	Ingeniør
Aud Gimmetstad	30/9 -69	Kontordame
Arne Steen	1/1 -70	Sivilingeniør

Fra det gamle Christiania

Utsikt fra Trefoldighetskirken med Slottet i bakgrunnen ca. år 1850.

GOD PÅSKE!

Uten kildeangivelse er ettertrykk av avisens artikler forbudt.

A.W. BRØGGERS BOKTRYKKERI A/S - OSLO